Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 337 1. april, 2014] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.** *]*

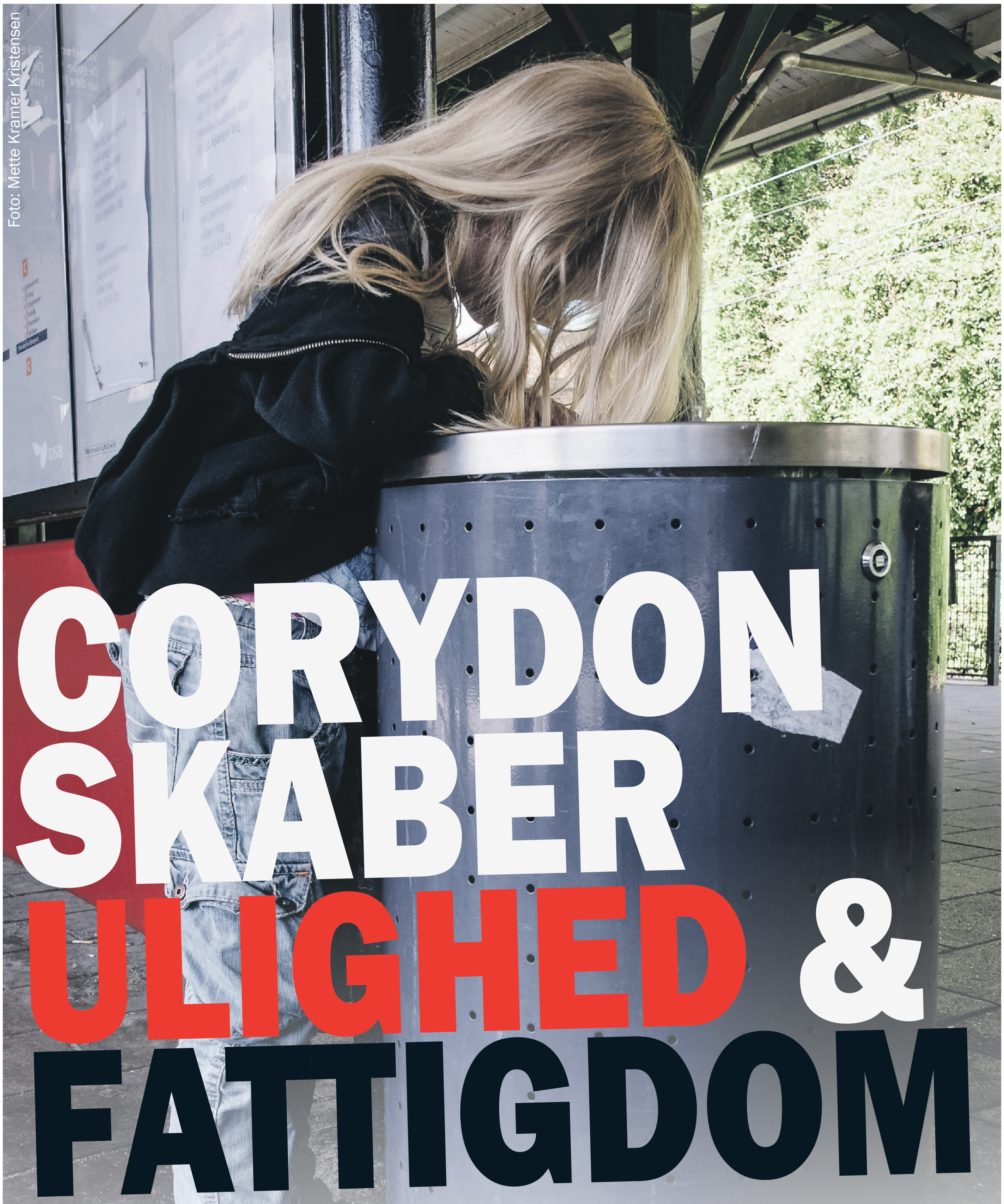

Foto: Mette Kramer Kristensen

CORYDON SKABER ULIGHED & FATTIGDOM

Flaskesamlerne fylder i bybilledet i de større byer. Skraldespandene er klinisk renset for alt, der kan sælges eller spises. Herbergerne har lange ventelister.

Det er ikke et fjernt land i Afrika, men Danmark, vi taler om. Regeringens angreb på dagpenge, kontanthjælp, uddannelsesstøtte osv. begynder at skabe reel fattigdom for tusinder af mennesker.

Men det er kun toppen af isbjerget. Det reelle mål er ikke de mange, der nu kastes i den sociale massegrav. Målet er at bruge truslen om fattigdom mod det flertal, der stadig er i arbejde.

Angst

Hvis du er i arbejde, skal du være bange for at miste det. Ryge på dagpenge. Miste dem. Ryge på kontanthjælp og miste dit hus eller din lejlighed.

Regeringen mål om en "konkurrencestat" handler om at skabe angst.

Det næste er privatiseringen af ældrepleje, børnepasning og handicaphjælp. Det skal gøre de offentligt ansatte bange for deres job. Og gøre klienterne bange for, om de kan få hjælp.

Når folk er bange, vil de acceptere meget for at bevare deres job. Det er regeringens gave til arbejdsgiverne og de rige.

Det bedste angst-forebyggende middel er at sige NEJ – sammen. Nej til Corydon og nej til angsten.

22 MARTS DEMO, #KÄMPA SHOWAN, ANTI NAZI LEAGUE

De seneste uger har stået i antiracismens tegn. Der har været protester mod nazivold i København og Malmø. 22. marts var der indkaldt til internationale demonstration mod rasicme.

Læs mere på side 14, 15 & 16

STREJKER I EGYPTEN

Omfattende strejkebevægelse for en højere mindsteløn tvang den egyptiske regering til at træde tilbage i slutningen af februar.

Læs mere på side 8

OK14 LAVERE LØN

Når ca. 600.000 privat-ansatte i den kommende uge skal stemme om de nye overenskomster, er der ikke udsigt til sikring eller forbedring af reallønnen.

Læs side 4

FOTO: Mette Kramer Kristensen

Borgerligt og nationalistisk angreb på børnechecken

I løbet af vinteren har de borgerlige, med Dansk Folkeparti i spidsen, kørt en kampagne for, at de såkaldte "østarbejdere" ikke skal have ret til børnecheck.

Af Jesper Juul Mikkelsen

De borgerliges hensigt med denne debat har været klar nok. De kan altid finde én eller anden "særlig" gruppe, som "helt åbenlyst" modtager penge uretfærdigt. Og når de har taget pengene fra dem, går de videre og tager dem fra resten af os.

Venstres Ellen Trane Nørby lægger da heller ikke skjul på, at der også skal kigges på udbetaling af SU, dagpenge og kontanthjælp til EU-borgere. De borgerlige bruger angrebet på "østarbejderne" som murbrækker for de næste angreb på sociale ydelser.

Hvor kommer velfærdstruslen fra?

De borgerlige siger, at der ikke er råd til velfærdsydelser til andre EU borgere. I pressen kører de kampagner om, hvordan vi bliver lænset for velfærd til udlandet.

Men børnecheck til arbejdere med børn i udlandet koster kun ca. 1,6% af de 16 milliarder som børnechecken koster i alt. De borgerlige går ikke efter de 1,6% – de går efter de 16 milliarder.

Helt ærligt – uden at blinke brugte politikerne 24 milliarder – dvs. 1600 (et tusinde seks hundrede) gange så meget på en bankpakke til Danske Bank.

Truslen mod velfærden kommer ikke fra de småpenge, udenlandske arbejdere får. Den kommer fra de milliarder, de rige stjæler.

Ikke på vilkår!

De såkaldte "østarbejdere" er nogle af de laveste i job-hierarkiet på det danske arbejdsmarked. De har nogle af de ringeste jobs, de dårligste lønninger og er langt mere udsatte for arbejdsgivernes chikane end "danske" arbejdere, fordi de hvert øjeblik kan sendes "hjem".

Når nogle af de laveste i arbejderklassen angribes, så siger vi naturligvis: Ikke på vilkår!

Samtidig ved vi, at arbejdsmarkedet er forbundne kar. Et angreb på én gruppe bliver hurtigt til et angreb på os alle.

Enhedslisten på nationale afveje

Når de borgerlige udpeger "østarbejderne" som problemet, for senere at angribe os alle, så står vi på østarbejdernes side. Men det er virkeligt bekymrende at se Enhedslistens ageren i denne sag.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Argumentet fra Enhedslisten er, at vi skal se de sociale ydelser som en del af problematikken omkring social dumping. Arbejdsgiverne kan ifølge Enhedslisten udbetale lavere løn til østarbejderne, med henvisning til, at østarbejderne i stedet kan få en dansk børnecheck.

Så Enhedslisten vil afskaffe børnechecken for arbejdere med børn i et andet land end Danmark.

Enhedslisten fortsætter det "nationale forsvar", når det gælder optjening af dagpenge.

Ifølge EU-regler er optjeningskravet for udenlandske arbejdere 3 måneder for at få dagpenge, mens optjeningskravet for danske arbejdere er et helt år. EU's krav er, at arbejdere skal have arbejdet et år i et eller andet land for at leve op til at få danske dagpenge.

Enhedslistens svar er at forringe vilkårene for de udenlandske arbejdere. Argumentet fra Enhedslisten er desuden, at EU ikke skal blande sig i den danske velfærd.

Hvad er der galt med Enhedslistens

Den går galt, fordi man tænker mere og mere i at administrere, i stedet for i at slås. Og man er ved at købe argumentet om, at staten er "vores" stat.

Problemet er, at Enhedslistens "løsning" på presset på velfærd og lønninger er noget danske politikere skal ordne for danske arbejdere.

Det bliver sagt fra Enhedslistens top, at det er alt for let at være principiel i den her sag. Vi bliver nødt til at have nationalistiske svar for at have konkrete svar på truslen om social dumping – og for at kunne tale til arbejdere, som oplever social dumping.

Det er heldigvis ikke rigtigt. Det kan godt være, at det er lettere at acceptere den nationalistiske logik. Men det bliver den altså ikke mere rigtig af – og heller ikke mindre farlig!

Svar på social dumping vi kan bruge til noget

For det første er det ikke udenlandske arbejdere, der sænker lønnen eller presser velfærden.

Den danske regering har lavet de største angreb på den danske arbejderklasse i mange år! Det er regeringen, som har givet skattelettelser og bankpakker for milliarder – det er hos de rige pengene er.

For det andet styrker det ikke vores faglige organisering. Fagforeningen svækkes ved at tjekke fremmede arbejderes pas. Eller ved at indføre ID-kort på arbejdspladsen. Eller ved at kræve arbejdstilladelse og derved alliere sig med politi og toldere.

Vi styrker heller ikke vores klasses organisering ved at én gruppe bliver frataget sociale ydelser, som andre grupper har adgang til. Den politik vil ikke få flere udenlandske arbejdere til at føle sig velkommen i fagforeningerne og få dem til at kæmpe sammen for fælles bedre vilkår.

Dengang kvinderne kom ind på arbejdsmarkedet, var der også reaktionære arbejdere, der mente, at de ikke skulle accepteres på lige fod med mænd. Det var en kamp at vinde det argument, men uden den kamp havde vi været langt svagere i dag.

Solidaritet mod krisepolitikken

Vi står i den dybeste krise siden 30'erne. Angrebene vælter ned over arbejdere og fattige i hele Europa. Vi har brug for socialister, der vil slås for at vores klasses sammenhold bliver stærkere. Det sker ikke med nationalistiske svar.

I en tid med global produktion og global krise er det gamle kampråb mere aktuelt end nogen sinde: **Arbejdere i alle lande, forén jer!**

EU-valg med nye paroler

Op mod EU-valget 25. maj har vi allerede fået forsmag på valgkampens karakter. Meget tyder på, at den kommer til at stå i nationalismens tegn.

Af Jesper Juul Mikkelsen

"Børnepenge-sagen" – debatten om, om udenlandske arbejdere skal have lov til at modtage børnepenge til deres børn – viser, hvad vi kan vente af denne EU-valgkamp: mere nationalisme.

Efter 5 år med økonomisk krise leder ledende politikere fra hele det politiske spektrum efter noget at samles om. Derfor taler de nu om velfærds-turister som det store problem.

Selv Enhedslisten mener, at man kan forhindre social dumping, altså underbetaling af udenlandske arbejdere, ved at kræve lang optjeningspligt til ydelser som børnepenge og dagpenge for udenlandske arbejdere.

Internationalisme

Men venstrefløjen bør se en anden vej. Vi skal arbejde for at vinde et argument for sammenhold mellem arbejdere på tværs af grænser og nationalitet. Social sikkerhed bliver sikret ved at holde sammen på arbejdspladsen og styrke vores organisering. Alle arbejdere er nemlig i samme båd.

Vi har brug for at venstrefløjen aktivt og konkret kæmper for at opbygge international solidaritet – ikke en venstrefløj, der underbygger historien om den nationale enhed. Dårligere løn og mere fattigdom i Tyskland eller Polen vil også betyde mere pres på vores leveforhold her i Danmark. Vi er forbundne kar.

Brug for nye paroler

De nationale eliter gør alt, hvad de kan, for at splitte folk på bunden af samfundet. Og de gør det for at styrke deres egen position. Om de så skal bruge bevidst racistiske skræmme-kampagner, så vil de gøre det.

Vi skal derfor søge styrke et andet sted end i vores nationalstat. Alle arbejdere i Europa er under angreb. Under den internationale økonomiske krise har vi brug for at opbygge en ny fælles forståelse om, at de nationale skillelinjer er med til at svække os.

Derfor nøjes Internationale Socialister/ISU ikke med at anbefale at stemme på Folkebevægelsen mod EU til EU-valget. Vi går også til valg med vore egne paroler:

Arbejderklassen har intet hjemland

Fælles kamp på tværs af grænser – Mod løndumping og nedskæringer

Det mener vi

Hvorfor går Dansk Folkeparti frem?

Siden kort efter valget i 2011 har Dansk Folkeparti haft næsten konstant stigende tilslutning. I meningsmålingerne ligger de nu på ca. 20 pct. mod godt 12 pct. ved valget.

DF har aldrig haft større tilslutning og er nu på størrelse med socialdemokraterne.

Hvordan skal vi forstå fremgangen? Er der en massiv racistisk højredrejning i gang?

DF: De nye socialdemokrater?

DF vil gerne selv fremstille sig som de nye, klassiske socialdemokrater. Det er en myte, som store dele af pressen har købt.

Men DF har siden starten i 1995 stemt for nedskæringer og privatiseringer i både kommuner og folketing stort set hver gang, de har haft muligheden.

Alligevel har DF haft held til – på bedste opportunistiske vis – at markedsføre sig som "den lille mands og kvindes" talerør. Det er dette markedsførte billede, folk stemmer på.

Fra S-SF til Venstre til DF

En del af myten om DF som "socialdemokrater" er, at DF's fremgang kommer fra SD's tilbagegang.

Virkeligheden er mere sammensat. Siden kort efter valget i 2011 har DF især fået sin fremgang fra Venstres tilbagegang.

Under valgkampen og de næste 6 måneder skiftede næsten 10 pct. af vælgerne til Venstre – mens SD mistede ca. det samme. DF gik også frem – men kun så de genvandt det, de havde tabt i året inden.

Siden sommeren 2012 er DF's fremgang på 6-7 pct. især kommet fra Venstres tilbagegang på 6-7 pct. I samme periode har opbakningen til "arbejderpartierne" (S-SF-Ø) ligget nogenlunde konstant på 34-36 pct.

S-SF's tilbagegang er altså i første omgang gået til Venstre. Dernæst er folk gået fra Venstre videre til DF.

Der er rigtigt mange vælgere, der er "politisk hjemløse" og som febrilsk leder efter et parti, de mener, repræsenterer deres interesser.

Årsagen er ikke så svær at finde: Skuffelsen over S-SF's svigtede løfter.

Højredrejning?

Er de, der er gået til DF, så blevet mere højre-drejede?

Det kan man ikke sige. Både i forhold til fx dagpenge-forringelser og mere generelt i sociale spørgsmål ligger DF-vælgere til venstre for Venstre. Lars Løkkes eskapader i efteråret mindede folk om, at Venstre er de velbjærgedes parti, mens DF af mange ses som det modsatte.

Desuden har DF ikke specielt profileret sig på racistiske spørgsmål de sidste par år.

Men – for der er et stort men: Når folk skifter til DF, så begynder de også at lytte mere til, hvad Thulesen Dahl & co. siger.

Faren er, hvis DF endnu en gang konsoliderer en vælgergruppe, der bliver åben for DF's racistiske dagsorden.

Under VKO-regeringen profilerede DF sig i høj grad på racistiske spørgsmål. Det lykkedes dem at åbne en racistisk debat og holde liv i den. DF rykkede grænserne for, hvad der var "tilladt" at sige. De skabte racistiske løgne, der er blevet til sandhed i dag.

Mens flere og flere mærker de brutale konsekvenser af magthavernes krisepolitik, kan en racistisk debat få vreden til at eksplodere – og rettes mod indvandrere og andre mindretal.

Kan DF's fremgang stoppes?

Bortset fra tilbagegangen i 2011 har DF kun haft længevarende tilbagegang én gang inden for de sidste 10 år, nemlig i 2006-7 – under de store velfærdsprotester.

Når folk går på gaden eller strejker i større antal, så er DF sårbar. DF har kun "svar" på folks frustrationer, så længe folk er alene med dem. Så kan deres syndebukke-politik give mening.

Men når folk går kollektivt i aktion – i al den multi-kulturelle mangfoldighed, som arbejderklassen består af – så træder de solidariske svar i forgrunden.

Udfordringen er at skabe en politisk kraft, der kan fastholde de solidariske svar og bygge en solidarisk bevægelse mod krisepolitikken. Sammen en konsekvent anti-racistisk agitation er det den eneste måde at stoppe DF's fremgang på.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Christine Bergen
Red. afsluttet den 26. marts 2014 ISSN 1600-2687

Ældrepleje, børnepasning og handicaphjælp

Corydon vil amok-privatisere

Regeringen er gået "reform-amok" – og nu vil den også til at udlicitere nogen af de mest grundlæggende områder af velfærden.

Af Christine Bergen, foto: Mette Kramer Kristensen

Finansminister Bjarne Corydon har betalt et konsulentfirma for at kigge på, hvordan ældreomsorg, børnehaver og vuggestuer og 'det specialiserede socialområde' (udsatte og handicappede) kan udliciteres.

Ifølge regeringens produktivitets-kommission skal langt flere offentlige opgaver sættes i udbud.

Det afgørende er, med kommissionens ord, ikke om "det er en privat eller en offentlig aktør, der får opgaven. Det afgørende er, at opgaven bliver udsat for konkurrence… Det er dén, der får leverandørerne til at være effektive."

Ordet "effektiv" bliver her brugt i betydningen "billigere".

Den offentlige sektor skal – af uransagelige årsager – spare 12 milliarder kroner frem mod 2020. Og ifølge produktivitets-kommissionen kan der findes mange penge ved at udlicitere velfærden.

Konsekvenser

Udliciteringerne er altså en spareøvelse – en måde at tvinge offentlige og private udbydere til at konkurrere om at levere de billigste – og dermed dårligste – løsninger på velfærdsopgaver.

Det er et ræs mod bunden med helt konkrete konsekvenser for kvaliteten af velfærden. Det vil påvirke hverdagen for børnene i vuggestue/børnehave, de ældre i plejehjemmene, de mennesker, som har brug for en ekstra indsats i hverdagen – og for alle de andre der udsættes for udliciteringen.

Øger uligheden

Udliciteringsbølgen fører én vej: til øget ulighed. Når kvaliteten af dagtilbuddene forringes, vil de, der har råd, købe sig til bedre pladser til deres børn.

De udsatte og handicappede (som kommunerne allerede er begyndt at skære ned på) vil få endnu sværere ved at få bevilliget hjælp. De vil få endnu sværere ved at skabe en hverdag, der hænger sammen – og som er meningsfyldt.

Svækker ansattes rettigheder

Udlicitering medfører fyringer og forringelse af arbejdsforhold for de ansatte. Det er set gang på gang, hvordan "konkurrence-tænkningen" sætter de ansatte under enormt pres.

Produktivitets-kommissionen lægger også op til, at de sociale klausuler skal træde ud af kraft ved udlicitering, fordi det begrænser konkurrencen. De sociale klausuler er tilføjelser til udbudsmaterialet, som fx kræver, at overenskomsten skal overholdes, eller at der skal ansættes et vist antal lærlinge.

Kommisionen lægger altså også op til løntrykkeri – og færre praktikpladser.

Hvad kommissionen og regeringen måske har glemt er, at det var den daværende VKO-regerings pres på de offentligt ansatte, der førte til de sidste 10 års største protest-demonstrationer i 2006-7. Måske det var på tide at gentage dem?

Fakta

I Sverige er dele af velfærden privatiseret. Om de svenske erfaringer siger Johanne Schmidt-Nielsen: "Milliarder af kroner, som kunne have været brugt til bedre velfærd, er i stedet endt hos kapitalfonde i skattely. Og servicen og kvaliteten er blevet forringet."

Fakta

Produktivitetskommissionen blev nedsat af S-SF-R regeringen i 2012. Den fik til opgave at komme med anbefalinger til hvordan produktiviteten kan øges – både i den private og den offentlige sektor.

Støt den kæmpende venstrefløj

Bliv medlem af ISU og styrk opbygningen af en kæmpende venstrefløj.

Krisen kradser, og mange er begyndt at søge nye svar på de problemer, vi står overfor.
I sådan en situation er venstrefløjens perspektiver, og hvad vi vælger at gøre, meget vigtige. Vi mener, at ISU er den organisation med det bedste bud.

ISU vil bygge en aktivistisk anti-racistisk bevægelse. Vi vil bygge en aktiv venstrefløj i fagbevægelsen. Og vi slås for en mere afklaret kamp-venstrefløj i og omkring Enhedslisten.
Vi lever i en ekstraordinær historisk situation, hvor sociale protester kan eksplodere til store kampe. Din støtte til venstrefløjen er derfor af historisk vigtighed.

Bliv medlem

Gå ind på socialister.dk og tryk Bliv medlem af ISU, og hold dit betalingskort klar. Det tager kun 5 minutter – du får skarpere argumenter, og ISU bliver en stærkere organisation. Vi takker for støtten!

Overenskomst betyder lavere realløn

HARALD: "lønmodtagerne får flere penge mellem hænderne de næste tre år."

Når ca. 600.000 privat-ansatte i den kommende uge skal stemme om de nye overenskomster, er der ikke udsigt til sikring eller forbedring af reallønnen.

Af Poul Erik Kristensen

Heller ikke til brugbare initiativer mod social dumpning eller bedre løn til lærlingene. Eller til at HK-ansatte får ret til at få en overenskomst, hvis under 50 pct. af HK'erne i et firma er organiserede.

Til gengæld skal de nye overenskomster gælde i tre år i stedet for to år som hidtil.

Selv om der er tale om en hel hob af overenskomster, ligger de alle meget tæt op ad industriens overenskomst.

Latterligt

Det betyder, at aftalerne hæver mindstebetalingen med 1,50 kr. fra 1. marts i år, 1,65 kr. 1. marts 2015 og 1,80 kr. 1. marts 2016, hvilket svarer til godt 4 pct. lønstigning over de næste tre år.

Tal fra Danmarks statistik viser, at inflationen de senest tre år har været 6 pct.. Der er derfor reel risiko for, at overenskomsterne vil give et fald i reallønnen.

Det virker derfor latterligt, når LO formand Harald Børsting udtrykker glæde over, *"at lønmodtagerne får flere penge mellem hænderne de næste tre år."*

Også i kampen mod social dumpning er LO og fagbureaukraterne helt ude af trit med de fagligt aktive i fagbevægelsen.

Social dumping

I LO's nyhedsbrev siger Harald Børsting:

"Det er vores medlemmer, der mærker konsekvenserne af den sociale dumping. Derfor er det afgørende, at vi igen har taget vigtige skridt i kampen mod social dumping. Det bliver nu muligt at kigge de arbejdsgivere, som ansætter vikarer på unfair forhold, over skulderen.

Og de to timers betalt frihed til at søge vejledning i fagforeningen eller a-kassen vil være et godt første skridt videre i job for de af vores kollegaer, der er så uheldige at blive fyret."

Den kølige og triste sandhed er tværtimod at overenskomsterne intet gør for at dæmme op for social dumpning.

Således er der hverken kædeansvar eller andre værktøjer mod social dumping inden for byggeriet, siger 3F BJMF, som anbefaler medlemmerne at stemme nej til den nye byggeoverenskomst.

Der er en slags kædeansvar 'light', som betyder, at en hovedentreprenør kan idømmes bod, hvis han gentagne gange sælger opgaver videre til en underentreprenør, som ikke overholder overenskomsten.

Men det er ikke et rigtigt kædeansvar i den forstand, at hovedentreprenøren hæfter for de ansatte, som ikke har fået det, de skulle have, siger formanden for 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening (BJMF) i København, Claus Westergren.

Et andet problem i byggeforliget er, at hele den del af overenskomsten, som indeholder nye værktøjer til at stoppe social dumping, bortfalder når overenskomsten udløber.

Til gengæld mener Metal, at de har sikret sig mod social dumpning ved at sikre, at tillidsfolk kan indgå særaftaler med den enkelte arbejdsgiver.

STEM NEJ OG BYG MODSTAND

En række fagforbund, lokale afdelinger, tillidsfolk og faglige aktive har i øjeblikket travl med at sikre et Nej til de nye overenskomster.

Af Poul Erik Kristensen

Det er specielt grupper inden for byggefagene og transportområdet, der er utilfredse med de forlig, det ligger på bordet. Og på slagterierne har det ikke været muligt at lave et forlig, så forligsmanden har udarbejdet et mæglingsforslag.

Der er især tre grunde til, at de anbefaler deres medlemmer og kollegaer til at stemme Nej. 3F København skriver i deres anbefaling:

- Lønstigningerne er for små
- Overenskomstperioden på 3 år er for lang
- Der mangler tilstrækkelig sikring af, at arbejdet udføres på overenskomstmæssige vilkår – konsekvensen er social dumping.

1000 VVS'ere i strejke

Men mest markant i kampen mod de nye overenskomster har været rørsmede og blikkenslagerne i VVS.

Hvad der startede som lokale arbejdsnedlæggelser i starten af marts spredte sig hurtigt til hele landet. De første dage var det 250 VVS'ere, der nedlagde arbejdet. Senere oplyste Blik- og Rørarbejderforbundet, at 1000 blikkenlagere havde deltaget i arbejdsnedlæggelser.

VVS'erne nedlagde arbejdet for at lægge pres på overenskomstforhandlinger med arbejdsgiverforeningen Tekniq.

Folk er vrede, fordi arbejdsgiverne har stillet et ultimativt krav om, at værnebestemmelserne skal ud af overenskomsten – uden dem kommer der social dumping.

Værnebestemmelsen sikrer, at en opgave ikke kan underbydes med et tilbud, hvor lønningerne er lavere end overenskomstsikret løn.

Men nu ønsker arbejdsgiverne at afskaffe bestemmelsen i forbindelse med overenskomstforhandlingerne. Det sker udelukkende for at få billigere arbejdskraft fra udlandet.

Mange arbejdsgivere vil gerne bruge overenskomstsystemet til at legitimere at underbetale udenlandsk arbejdskraft. Det betyder, at staten mister skatteindtægter og skal betale flere dagpenge. Det er dårligt for de danske lønmodtagere, der mister deres arbejde eller skal gå ned i løn. Og det er dårligt for de udenlandske arbejdere, der ikke får den løn, de har ret til.

På det danske arbejdsmarked, hvor magten ligger hos arbejdsgivere og lønmodtagere, så er det kun ude på arbejdspladserne, man for alvor kan vinde kampen mod social dumping.

Det er først, når man som de jyske VVS'ere og rørlæggere har samlet kollegerne og er klar til at gå i kødet på arbejdsgiverne i kampen mod social dumping, at man kan komme problemet til livs.

Et blik på listen over fagforeninger og klubber, der anbefaler et Nej, viser at det udover grupper inden for byggefagene, er det primært indenfor transport og 3F-afdelinger.

Én af dem er 3F Transport i Esbjerg.

– Lønstigningerne er for små til en tre-årig overenskomst. Vores hovedkrav om kædeansvar og brancheanciennitet er ikke med, og endelig mener vi, at det er på tide at møde Dansk Arbejdsgiverforenings åbenlyse modstand overfor bedre værn mod social dumping med en konflikt, siger Henning Overgaard, der er formand for 2800 medlemmer i Esbjerg.

Hertil kommer hele slagteri-området, hvor fagforbundet NNF og Dansk Industri ikke har kunnet opnå forlig.

Aktive netværk

En samlet vurdering af OK-14 viser, at der er små spirende tegn på, at stemningen er ved at vende. Selv om der endnu ikke er et samlet billede, hvor store dele af fagbevægelsen anbefaler et Nej til overenskomsterne, tyder det på at flere fagforeningsbestyrelser, faglige klubber og tillidsfolk forsøger at skabe et Nej.

Selv om aktiviteterne stadig er forholdsvis begrænsede og isolerede, så er der ved at opstå en aktiv kerne af tillidsfolk og fagligt aktive, der vil end anden vej. De køber ikke længere fagtoppens liberalistiske argumenter om, at arbejderklassen skal betale for krisen.

Det er positivt, at faglige folk fra Enhedslisten forsøger at koordinere Nej-kampagnen. Håbet er, at den store gruppe af faglige aktivister fremover vil opbygge et tættere netværk.

Fleksibilitet

I Industri-overenskomsten er der lavet en aftale om "lokale døftelser af fleksibilitet". Parterne kan, hvis der er enighed, anmode organisationerne om bistand til lokale drøftelser af fleksibilitet, vikarer, varierende ugentlig arbejdstid, overenskomstfravigende aftaler m.v.

Det er den slags aftaler, som slagteriarbejdere har kæmpet med adskillige gange de seneste år. De lokale ledelser på bl.a. Danish Crown har presset tillidsfolk til bede deres medlemmer om at gå med til at sætte lønnen ned.

I Metal ser man derimod aftalen som en mulighed for lokalt at rejse en konkret sag om f.eks. overdreven brug af vikarer over for organisationerne.

Problemet med den slags aftaler er, at der skal stor faglig styrke til at bruge aftalen – og som situationen er lige nu, vil arbejdsgiverne kæmpe mod hvers eneste centimeters indrømmelse. På svage/udsatte arbejdspladser vil aftalen om fleksibilitet blive benyttet til at øge arbejdstiden, nedsætte lønnen osv.

De siger Nej

Følgende fagforbund, fagforeninger og klubber anbefaler et Nej.

- Malerforbundet, Malerne København
- Blik og Rørarbejderforbundet, Blik og Rør København, Landklubben for Stål og VVS grossister
- SAMDATA/HK
- 3F København (+ en del brancheklubber), 3F Kastrup, 3F Frederiksborg, 3F BJMF (inklusiv alle brancheklubber), De unge Bygningsarbejdere i 3F, 3F Ungdom region Sjælland
- 3F Transport, Logistik & Byg, Århus, 3F Esbjerg Anlæg og Byg, 3F Esbjerg Transport, 3F Ålborg industri, Byggegruppen i 3F Silkeborg, 3F Vejle Bygge og Grøn Gruppe, 3F Randers Transportgruppen
- Tømrerklubben i HHM, Havnearbejdernes klub af 1980, Isoleringsarbejdernes Brancheklub København

(se også facebook.com/pages/Stem-NEJ-til-overenskomsten)

Letz Sushi

Sammen kan vi forandre vores arbejdsplads

Socialistisk Arbejderavis har talt med Ulrik Frost, talsmand for de ansatte på Letz Sushi hvorfra han blev fyret den 22. januar for "grov illoyal adfærd".

Af Christine Bergen

Vi har bedt ham fortælle om forholdene på Letz Sushi, og hans erfaringer med at organisere for at få en overenskomst.

Hvilke forhold arbejdede de ansatte på Letz Sushi under, da du startede med at organisere?

Nogle af de ansatte arbejdede for 100 kr. i timen og vi fik ingen løn under sygdom. Vi havde standbyvagter, hvor vi skulle stå til rådighed for vores arbejdsplads uden at få penge for det. Der var ingen ekstra betaling for at arbejde aften og weekend.

Mistillid

Ud over det bar det psykiske arbejdsmiljø præg af mistillid – den øverste leder brugte frygt til at motivere underlederne osv. ned mod personalet. Det var en arbejdsplads, der bar præg af frygt for den øverste leder. Det gjorde det åbentlyst nødvendigt at organiserede os for at nå igennem med de forandringer vi gerne ville have.

Det var det mest banale og primitive ledertrik: at skabe frygt for at sætte folk i gang. Men på et tidspunkt rammer det så lederen selv.

Jeg, og stort set alle mine kollegaer, var deltidsansat og studerende ved siden af. Når arbejdet er anden, tredje eller fjerde prioritet i ens liv, så placerer man ikke så meget energi i det.

Derfor var det nemmere at holde os nede: hvis arbejdet ikke er noget man ser sig selv i i mange år fremover, eller knytter sin identitet op på, så er man i princippet ligeglad – det handler bare om at få nogle penge i kassen.

Sammenhold

Arbejdspladsen var meget præget af det her. Jeg var superglad for mine kollegaer, vi havde det virkelig fedt sammen, vi gik ud sammen og havde mange fælles interesser. Vi var glade for at være på Letz Sushi.

Hvad gjorde du for at organisere for en overenskomst?

Jeg havde fået meldt en rigtig stor gruppe ind i 3F. Men der var nogle stykker, som var imod og ikke ville meldes ind.

Forhandlingerne med 3F kom i gang – og ledelsen reagerede som om de aldrig havde forestillet sig, at folk overhovedet kunne finde på at organisere sig.

Der blev afholdt et personalemøde på et tidspunkt, hvor vi alle sammen kom. Vi sad og krummede tæer: Lederen sagde "vi er jo en stor familie, hvordan har I kunnet gøre det her imod mig?" og "der findes mange andre fagforeninger, og hvis I virkelig gerne vil være med i en fagforening, så findes der jo andre alternativer" – altså at vi skulle melde os ind i KRIFA.

Frygt

Lederen fik på den måde skræmt ret mange – mange begyndte at stille spørgsmål, og det var ret hårdt at holde fast i folk.

På vores facebook-tråd havde lederen åbenbart 1-2 som gav hende informationer om, hvad der stod, og så kunne hun bruge det imod os. Hun gik virkelig til den for at prøve at få os ned med nakken. Der var en stor slipstrøm af folk, som blev bange for at miste deres job, da kampen rigtigt tog til. Og da jeg så blev fyret, var det jo beviset på, at det at prøve at organisere kan koste ens job.

Set i bakspejlet så skulle jeg måske have uddelegeret lidt mere – det var mig som kom til at stå med hele ansvaret for organiseringen: Det var mig, som havde den primære kontakt til fagforeningen, det var mig som sad med ved forhandlingerne.

Det betød, at da jeg blev fyret, så var der ingen tilbage, der kunne videreføre det organisatoriske arbejde.

Fusionering

Midt under forhandlingerne slog Letz Sushi sig sammen med DonDon Sushi. Det betød, at en kæmpestor del af personalet lige pludselig ikke var 3F'ere og ikke havde hørt om sagen.

Den gruppe havde vi af naturlige årsager svært ved at organisere, og på den måde blev det hele lidt udvandet. Sammen med fyringen af mig som talsmand, har det betydet, at de ansatte 3F'ere er bange for at stå frem og kæmpe for bedre forhold.

Hvad vil du råde andre til som vil kæmpe for en overenskomst på deres arbejdsplads?

Træk på de erfaringer der allerede er gjort. Ring til fagforeningen, for de har midler og ansatte klar til at hjælpe. Meld dig ind i en fagforening.

Og skab bånd internt på arbejdspladsen – det værste er at bekrige hinanden, at gå med på det spil med frygten og hænge hinanden ud foran chefen. Det er det dummeste, man kan gøre. Man er stærkest, hvis man står sammen – det er min erfaring.

De møder, vi havde med fagforeningen, og da vi ansatte virkelig stod sammen – det var det fedeste overhovedet. Den fedeste fornemmelse af, at nu gør vi noget sammen, og at vi sammen kan forandre vores arbejdsplads!

Det håber jeg virkelig, at mange flere mennesker må opleve, for det er noget helt unikt.

Køkkenpersonalet på Letz Sushi

Konflikten har været drevet af Sushi-tjenerne. Men sushi-kokkene har ikke været med. Her forklarer Ulrik Frost hvorfor.

Køkkenpersonalet er det værste eksempel, jeg kan forestille mig, på social dumping.

Fattige kinesere, som kommer her til landet alene af den grund, at de skal arbejde. De arbejder til lavere lønninger end danskerne og arbejder meget længere. De mister deres opholdstilladelse, hvis de mister jobbet – dvs. det er fuldstændigt umuligt at få dem organiseret.

80 timer om ugen optalte jeg på et tidspunkt, at én have arbejdet. Det er virkelig en helt ufattelig arbejdsmoral, som kun kan drives frem af frygt for at miste sit økonomiske eksistensgrundlag.

FAKTA OM Letz Sushi konflikten

Letz Sushi har 6 butikker i Københavnsområdet, og 70 ansatte.

Maj 2013: 30 ud af i alt 70 ansatte opsøgte 3F for at få overenskomst.

17. januar: efter flere runder af forgæves forhandlinger varsler 3F for 3. gang konflikt.

22. januar; De ansattes talsmand, Ulrik Frost, som har arbejdet på Letz Sushi i 6½ år fyres for "grov illoyal adfærd"

12. februar 2014: konflikten træder i kraft. 3F-medlemmer må ikke møde på arbejde, og uden for Letz Sushis butikker organiseres der demonstrationer og løbeseddeluddelinger.6. marts: 3F indleder en sympatikonflikt – otte leverandører (af bl.a. drikkevarer, grøntsager og post) med LO-overenskomster får besked på ikke at levere til Letz Sushi, mens konflikten står på.

Faglige og partier har hjulpet de ansatte på Letz Sushi med at organisere og bemande protester uden for butikkerne.

Støt op om kampen for overenskomst på Letz Sushi

I den kommende tid vil der være flere protester osv. foran Letz Sushis butikker. Internationale Socialister opfordrer alle til at støtte de ansatte i deres kamp for ordentlige forhold.

Se mere på facebook siden for konflikten "Letz Sushi? - Letz NOT Sushi" eller kontakt isu@socialister.dk for mere info.

Hverken Moskva, Bruxelles eller Washington – men international socialisme

Situationen i Ukraine har mange aktører på scenen: Indbyrdes rivaliserende oligarker, et folkeligt oprør, fascister og rivaliserende, imperialistiske stormagter.

Af Jørn Andersen

Når det hele samtidig foregår under en dyb økonomisk krise – både nationalt og globalt – er det ikke underligt, at forvirringen er stor.

For revolutionære socialister er startudgangspunktet at spørge: Hvad kan vi lære af begivenhederne i Ukraine om betingelserne for modstand og oprør?

Oprøret er jo ikke foregået på en helt anden planet eller i en helt anden tidsperiode end de øvrige oprør, vi har set de seneste år.

Tværtimod er nyliberalistisk krisepolitik og magthavere, der beriger sig selv, netop de fællestræk, der forener modstanden og oprørene i disse år – på tværs af nationale forskelle og omstændigheder, der kan være mere eller mindre favorable.

Hvis man ikke ser dette fællestræk, den sociale kerne i oprøret, så får man hurtigt et meget pessimistisk udsyn, hvor man kun ser fascister, nationalister og imperialistisk rivalisering. Og som vi har set på både den danske og den internationale venstrefløj, så ender mange med at tage stilling for "den mindst ringe" imperialistiske magt – i Øst eller Vest.

Ingen 'rene' oprør

Ingen oprør, som har rod i bredere lag af befolkningen, starter med en klar bevidsthed om, hvor man vil hen.

Den russiske revolutionære, Vladimir Lenin, skrev om en opstand i Irland i 1916:

'Tror man, at den sociale revolution er tænkelig uden de små nationers opstande i kolonierne og i Europa, uden revolutionære udbrud fra dele af småborgerskabet med alle dets fordomme, uden røre blandt de ikke-bevidste proletariske og halvproletariske masser mod godsejernes, kirkens, monarkiets, den nationale osv. undertrykkelse – at tro det, betyder at forkaste den sociale revolution. Det skal måske foregå sådan, at én hær stiller sig op ét sted og siger: "Vi er for socialisme", mens en anden hær et andet sted så siger: "Vi er for imperialisme," og det skal være en social revolution! (...)

Den, der venter på en "ren" social revolution, vil aldrig opleve den. Dén er kun revolutionær i ord og forstår ikke den virkelige revolution.'

Kamp om ideer

Det betyder ikke, at vi kan ignorere, at der er reaktionære ideer og organiserede reaktionære kræfter – både inden for oprøret og som mere åbenlyse modstandere. Sådan var det i Rusland i 1917, og sådan var det i Egypten i 2011. Og sådan vil det være i alle kommende oprør.

Derfor skal socialister ikke være 'dommere' over gode og dårlige sociale oprør. Tværtimod skal vi deltage og forsøge at vinde opbakning til solidariske svar og bekæmpe splittelse og kompromis-politik.

Der findes selvfølgelig egentligt reaktionære bevægelser – som fx lige nu i Venezuela, eller anti-abort-bevægelsen i Irland og Spanien, eller fascistiske bevægelser – som socialister skal bekæmpe.

Men det var på ingen måde det dominerende i Ukraine (se artiklen "Oprøret på Maidan").

At oprøret så blot ender med at udskifte én oligark-regering med en anden, er først og fremmest et udtryk for et begyndende oprørs svaghed, ikke for oprørets grundlæggende karakter.

Med den, af historiske grunde, svage venstrefløj, der findes i de fleste østeuropæiske lande, ville det være overraskende, hvis det var gået anderledes.

Og det er måske det vigtigste, vi kan lære: Hvis ikke der inden et oprør er opbygget en stærk revolutionær venstrefløj, så vil andre kræfter lede oprøret.

Nej til nationalisme og imperialisme

Hverken Rusland eller USA/EU er nogen hjælp for det ukrainske oprør – uanset de illusioner, som oprørerne på Maidan eller folk på Krim måtte have.

Både Rusland og USA/EU er kun interes-

Oprøret på Maidan

For mange på venstrefløjen er begivenhederne i Ukraine forvirrende. Hvad er der egentlig sket? Var det en fascistisk bevægelse som væltede Janukovitj? Hvad skal vi tro?

Af Charlie Lywood

Begivenhederne på Maidan – Uafhængigheds-pladsen efter Ukraines befrielse fra USSR i 1991 – tog fart, da Janukovitj afbrød forhandlingerne med EU den 21. november. I stedet indgik han en aftale med Rusland om at dække en del af Ukraines gæld.

Alle forhåbninger om, at endelig ville man få bugt med korruption, skattesvindel, oligarkernes magt over det politiske system og afhængighed af Rusland – disse håb blev knust.

Studenter, journalister og den kreative klasse, som havde mange illusioner om EU, mobiliserede en protest, som det yderste højre bakkede op om, men på en meget parasitisk facon. Det såkaldte Euro-Maidan.

Masse-protest

Den 29. november angreb Janukovitj demonstranterne, som havde oprettet teltlejre – ligesom Occupy i New York, Indignados i Spanien og på Tahrir-pladsen i Cairo.

Angrebet betød, at endnu flere deltog – og ikke kun i Kiev. Der var demonstrationer til støtte for Maidan overalt i Ukraine – også på Krim. Det gjorde den yderste højrefløjs indflydelse meget mindre.

Den enorme lede, som befolkningen har haft ved Janukovitjs styre, kom til udtryk ved krav om nyvalg til præsident samt øget samarbejde med EU, som mange ser som

fremtiden for Ukraine.

Meningsmålinger viste, at over 80 pct. af ukrainerne bakkede op om de krav, som folk på Maidan opstillede.

I alle folkelige oprør dannes der alternative magtorganer, som truer statens magt. Det gjorde der også her.

Folk, som var sårede på grund af militsernes og politiets angreb mod teltlejren, blev hentet af politiet. Derfor oprettede man egne sundhedsklinikker under Maidans kontrol og forsvarede de sårede.

Styret forsøgte at sulte folk ud. Derfor opfandt man måder at få mad ind til Maidan. Pensionister lavede mad og smuglede det ind.

Det var nødvendigt med både et forsvar for Maidan og en intern justits. Derfor lavede man en Maidan-milits, som forsvarede Maidan mod styret.

"Maidans motor var folket"

Det går en myte på den danske venstrefløj om, at det kun var tilhængere af højrefløjspartiet Svoboda og den under Maidan dannede Højre-Sektor (som synes Svoboda var for moderat), som deltog i kampene mod Janukovitjs styrke.

Det er ingenlunde rigtigt. Vasyl Cherepanyn fra The Visual Culture Research i Kiev og redaktør af Political Critique (Ukrainian edition), og som var med til at organisere ting på Maidan, beskriver det således i et interview 6. marts:

"Venstrefløjen og sociale aktivister var involveret i mange forskellige aktiviteter, inklusive førstehjælp og felthospitaler, SOS Maidan – samt alternative medier, så folk i verden kunne få direkte adgang til begivenhederne gennem en informationshotline… Det vigtigste at understrege er, at Maidans motor var folket og ikke politiske partier eller organisationer: Almindelige mennesker, som kom til pladsen og blev frem til sejren. Nogle betalte med deres liv."

Dette understreges af, at selv da de forskellige oppositionspartier (inklusive Fædrelandspartiet og Svoboda), som støttede protesterne, og som nu deltager i overgangsregeringen, ønskede at folk skulle gå hjem efter en aftale med Janukovitj og EU's udenrigsministre, så nægtede de. Janukovitj skulle træde tilbage. Maidan troede ikke på løfterne.

Selv da Janukovitj flygtede over hals og hoved, fordi hans parti gik i opløsning, hans økonomiske støtter trak tæppet under ham, og hans bevæbnede styrker nægtede at angribe Maidan (som ville have ført til massemord), ville folk først forlade pladsen fire dage senere.

Maidans Råd, som mødtes hver dag, og hvor der var åbne mikrofoner, så alle kunne kom til, sikrede sig først, at overgangsregeringen ville gennemføre kravet om nyvalg til maj samt en række andre håndfæstninger.

Man kan mene, at disse håndfæstninger hurtigt kan blive brudt, men imponerende

serede i at styrke deres egen magt og deres herskende klassers privilegier. Her har ingen af dem mere "ret" til indflydelse i Ukraine end andre.

Men samtidig må vi anerkende folks ret til at vælge nationalt tilhørsforhold, som flertallet på Krim har gjort. Selv om det er foregået under truslen om russisk invasion og i en russisk skabt atmosfære af frygt for national forfølgelse, så ville en afstemning under "neutralt" flag formentlig have givet et lignende resultat.

USA, EU og vore hjemlige koldkrigeres hykleri i den sag er himmelråbende: De samme mennesker hyldede for få år siden valg i Irak og Afghanistan under langt mere blodige omstændigheder.

På socialister.dk/avis kan du læse en mere grundig gennemgang af såvel de ukrainske magthaveres som højrefløjen i bevægelsens ageren under oprøret. Samt om de imperialistiske manøvrer fra både Øst og Vest.

er det, når folkets massedemokrati fungerer. Der er meget lidt kup over Maidans sejr – endsige en fascistisk sejr!

Det er vigtigt at forstå, at Maidan-bevægelsen ikke var en social revolution. Det var et oprør for borgerlige rettigheder. Det var og er dens begrænsning. Frihed, slut med korruption, et gennemsigtigt og fair retsvæsen, en opløsning af oligarkernes magt – det er allesammen krav, som socialister kan støtte.

Arbejderklassen

Samtidig ved vi også, at statskassen er tom. EU stillede krav om yderligere indgreb i ukrainernes liv for at betale gælden, ligesom i Grækenland og senest i Bosnien. Den nyliberalistiske dagsorden kræver et socialt modsvar, og her er den organiserede arbejderklasse en mægtig faktor.

Det lykkedes Janukovitj – via hans kontrol over de statslige fagforeninger – lige netop at holde arbejderklassen tilbage fra at intervenere kollektivt i Maidan til folkets fordel.

Men hvor længe vil arbejdspladserne forblive rolige, når mange, som har deltaget i Maidan, vender tilbage og tilfører deres egen arbejdsplads lugten af det oprør, som har fundet sted?

Heri ligger håbet. Ikke i at støtte nationalistisk, anti-russisk propaganda, men ved at arbejderklassen – uanset sprog – tager den ukrainske revolution et skridt videre mod et socialt opgør med oligarkerne og deres støtter i både Øst og Vest. Og selv tager kontrol over landets enorme rigdomme.

Den proces kræver socialister til at vise vejen – og det starter med, at vi skal anerkende Maidans store bedrift.

Ny erhvervsskole-"reform"

Adgangsbegrænsning og mere konkurrence-stat

Regeringen, SF og blå blok har indgået en gennemgribende aftale om erhvervsuddannelserne.

Af Carsten Sørensen

"Bedre og mere attraktive erhvervsuddannelser" hedder aftalen på 68 tæt skrevne sider. De to love, der gør denne aftale til virkelighed, skal vedtages i Folketinget inden sommerferien – med en minimal høringsperiode.

Flere skal fuldføre en erhvervsuddannelse

Det overordnede mål er, at der skal bliver flere dygtige erhvervsuddannede med kvalifikationer, som lever op til virksomheders behov, som det hedder. Og at mindst 25 pct. vælger en erhvervsuddannelse direkte efter 9. eller 10. klasse – en stigning på 6 pct. i forhold til i dag.

Fuldførelsen skal stige fra 52 % i 2012 til 60 % i 2010.

Andelen af de dygtigste elever – målt ved andel af elever med den samlede mængde fag, der afsluttes på højere niveau end det obligatoriske minimumsniveau – skal øges år for år.

Adgangsbegrænsning

Det mest iøjnefaldende nye tiltag er det, aftalen kalder, "Klare adgangskrav". For at komme ind på en erhvervsfaglig uddannelse skal elever fremover have opnået karakteren 02 i dansk og matematik.

Morten Ryom, formand for Erhvervsskolernes ElevOrganisation (EEO), er skeptisk over for de nye adgangskrav:

"Det er fair nok at sætte nogle krav, men de skal være relevante. 40 procent af de elever, der fik et svendebrev i 2011, havde ikke bestået folkeskolen. Så det er ikke relevante krav på erhvervsuddannelserne. Det lugter lidt af, at det er en aftale, der er forhandlet på plads af akademikere."

40 pct. af dem, der fik svendebrev i 2011, ville ikke have klaret adgangskravet efter den nye aftale. – Det er sortering af værste skuffe!

Pligt og pisk og øgede krav til de nederste i samfundet som virkemiddel synes at være den herskende orden, hvis det står til nyliberalisterne.

I aftaleteksten står der, at adgangskravene også gælder for dem, som udsættes for kontanthjælpens krav om uddannelsespålæg til alle under 30.

Så der er stort set ingen smutveje eller dispensations-muligheder. En af de få muligheder bliver, at alle kommuner forpligtes til at oprette en ny 10. klasse, EUD 10, som skal samle dem op, der ikke i folkeskolen opnår adgangskravene.

Reformen består desuden af øget undervisningstimetal. Der indføres et minimumstimetal for lærerstyret undervisning på grundforløbet på 25 klokketimer om ugen fra august i 2015, stigende til 26 timer fra august 2016 og frem.

HG'en halveres fra 2 til 1 år

HG-eleverne har ikke meget tilovers for reformen: Det faktum, at regeringen har valgt at skære HG'en fra 80 til 40 ugers undervisning, er den pille, der er sværest at sluge for handelseleverne.

Zacharias Polonius, formand for Landssammenslutningen af Handelsskoleelever (LH) udtaler:

"Denne reform, og halveringen af HG'en, svækker både de stærke og svage elevers uddannelse markant. Det kan godt være, at eleverne får en smule mere undervisning om ugen, men det klinger meget hult, når de kun skal gå i skole halvt så meget.

Jeg kan simpelthen ikke se, hvordan den her reform på nogen måde skulle skabe højere uddannelsesniveau."

Et af de store debatpunkter omkring reformen, den markante nedskæring af vejledningen, endte heller ikke ud til handelselevernes fordel, og besparelserne bliver gennemført i aftalen.

Håndteringen af de manglende elevpladser er handelseleverne heller ikke tilfredse med. Aftalen sikrer på ingen måde de manglende 11.000 praktikpladser, der er kun hensigtserklæringer i aftalen.

Konkurrence-stat

I reformen er der øget krav om økonomisk, strukturel og adfærdsstyring af erhvervsskolerne. Helt i konkurrencestatens ånd.

I 2017 skal der gennemføres en udbudsrunde på uddannelsernes grund- og hovedforløb, hvor "de eksisterende uddannelsesinstitutioner og eventuelle andre relevante institutioner" kan byde ind.

Protester mod erhvervsskole-reformen

700 vrede erhvervsskole-elever strejkede og blokerede deres skoler i Nykøbing Falster og Nakskov den 27. februar i protest mod erhvervsskole-reformen.

"Vi strejker, fordi vi håber på at blive hørt inde på Borgen. Vi håber, at de hører, at vi ikke finder os i, at vores HG bliver skåret ned på den her måde," sagde Valon Saciri, initiativtager til blokaden, til dr.dk.

Også elever på handelsgymnasiet, hhx, strejkede i sympati med hg'erne.

Egyptens arbejdere trodser militærdiktaturet

Omfattende strejkebevægelse for en højere mindsteløn tvang den egyptiske regering til at træde tilbage i slutningen af februar.

Af Lene Junker

Det egyptiske center for menneskerettigheder har registreret 54 forskellige strejker og sit-ins i 2014 og vurderer, at 100.000 arbejdere har været involveret.

Strejkerne lægger pres på arbejdsgiverne, regeringen og militæret.

Løfter

Den tidligere leder af den nye uafhængige egyptiske fagforening, Kemal Abu Aita, var minister i den afgående regering. Det var bl.a. hans deltagelse i regeringen og løfter om en forbedring af mindstelønnen, som bidrog til at mange satte deres lid til den af militæret indsatte regering efter Morsis fald i juli 2013.

Men den lovede forhøjelse af mindstelønnen udeblev. Det er hovedårsagen til, at en ny strejkebølge er skyllet hen over Egypten her i starten af 2014.

Der kæmpes også imod privatiseringer, som betyder fyringer og forringede vilkår. Arbejderne kræver virksomheden tilbage i statens hænder. Løftet om en højere mindsteløn gælder nemlig kun offentligt ansatte. Sundhedspersonalet kæmper også for et bedre offentligt sundhedsvæsen. Og buschaufføer kæmper for bedre materiel og reservedele.

Stålarbejderne startede

Det startede faktisk allerede i december, hvor omkring 5.000 stålarbejdere strejkede og besatte virksomheden for at få 16 måneders bonus udbetalt, fyret en chef og genansat fyrede kollegaer. Efter to ugers strejke blev de fleste krav opfyldt.

Tekstilarbejderne i Mahalla Al-Kubra kæmper for en mindsteløn på ca. 1.000 kr. om måneden. Wael Habib, som var med til at stifte den uafhængige fagforening, siger:

"Vi fik små indrømmelser, men det var ikke nok. Siden 2006 har vi organiseret flere strejker for at kræve vor ret og forbedre vores forhold. Vi har været med til at skifte regimer og regeringer og starte revolutionen. Men hver strejke endte med officielle løfter, som aldrig er blevet indfriet.

Denne gang vil vi have vores krav igennem. Vi afventer virkelige beslutninger – ikke løfter, som de kan løbe fra senere. Strejken er nu suspenderet. Regeringen har fået 60 dage til at opfylde kravene."

Transport og post

Også transportarbejderne i Alexandria kæmper for en højere mindsteløn. 800 af dem lavede en sit-in aktion i Al-Agami garagen i den vestlige del af byen.

Said Adel Gaber, som er formand for buschaufførernes uafhængige fagforening siger. "Regeringen har bevilget penge til en højere mindsteløn, men kun 400.000 ud af 6 millioner får del i den."

Strejken er nu stoppet, fordi arbejderne har fået en lønforhøjelse på 150 kr. pr. måned.

Postarbejderne har genoptaget deres strejke den 23. marts.

Oprindeligt startede strejken 23. februar. Så blev den suspenderet for at give arbejdsgiverne en frist til at indfri kravene om højere løn. Da det endnu ikke er sket, fortsætter strejken.

Undertrykkelse

Strejkerne kommer på trods af hård militær undertrykkelse. Fx blev tre-årsdagen for revolutionen i 2011 "fejret" på Tahir Pladsen med en hyldest til militæret. Revolutionære aktivister samlede 2.000 til protest, men deres demonstration blev stoppet af politiet.

Efter militær-kuppet i juli sidste år er det blevet langt sværere at protestere på gaden. Tusindvis af aktivister, især fra Det Muslimske Broderskab, er blevet dræbt eller fængslet. Senest er 529 medlemmer af Broderskabet blevet dømt til dødsstraf.

Men modstanden på arbejdspladserne har vist sig langt sværere at slå tilbage. Revolutionens krav om brød, frihed og social retfærdighed er ikke indfriet.

Arbejdernes kamp og sejre viser, at revolutionen stadig har et potentiale. Forhåbentlig vil strejkerne brede sig og give revolutionen et nyt afsæt at fortsætte fra.

Anmeldelse af filmen **"The Square"**

"Vores største sejr er, at børn nu leger revolution i frikvartererne"

The Square fortæller om livet under den egyptiske revolution, som det var for en flok revolutionære i Cairo i perioden fra Mubaraks fald i 2011 til Morsis fald i 2013.

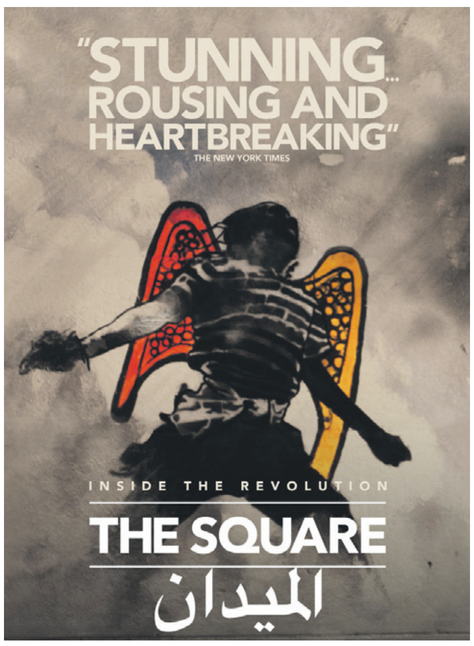
Af Anne Lange

De har mødt hinanden på Tahrir-pladsen, som er filmens symbolske centrum og omdrejningspunkt.

På trods af politiske og strategiske uenigheder er de venner, der kæmper og diskuterer sammen, mens de hele tiden vender tilbage til Tahrir for at vælte den ene magtfulde regering efter den anden.

Sammen med de revolutionære bliver vi revet ud i gadens tumult midt i demonstrationer og gadekampe. Men selv om vi får store panoreringer over pladsen, vender filmen hele tiden tilbage til vore fortællere og kommer helt tæt på, med intime nærbilleder i hovedpersonernes hjem, under teltduge eller på caféer.

Disse skift understøtter så fantastisk godt filmens argument om, at massen udgøres af individer. Det er mennesker, der skaber revolutionen, med al deres tvivl og frygt, mod og håb. Som Ahmed Hassan siger: "Vi mangler ikke en leder. Alle, der har været på Tahrir-pladsen, er ledere."

Magdy

Tvivlen ses mest tydeligt hos Magdy Ashour, der er medlem af Det Muslimske Broderskab. Han har siddet i fængsel og er blevet tortureret under Mubarak. "Man var bange for at drømme noget forkert af frygt for straffen."

Han er hele tiden splittet mellem Broderskabet og Pladsen. "Hvis jeg havde et alternativ, ville jeg ikke have Morsi," siger han. Efter Morsis fald bliver han igen fængslet af militæret.

The Square giver ikke noget indtryk af kampene i resten af Egypten. Alligevel er der meget at lære fra filmen.

Ahmed Hassan forklarer, hvor vigtig organisering inden revolutionen er, da han, efter Broderskabets forræderi, køligt konstaterer, at de er bedst organiseret; derfor vinder de.

Men det gennemgående tema er, at for at få reel forandring, er det ikke nok at udskifte toppen af kransekagen. Derfor er det evigt tilbagevendende kampråb: Folket kræver regimets fald.

Filmen understreger, at revolution ikke finder sted fra den ene dag til den anden, men er en proces, der bølger frem og tilbage mellem revolution og blodig kontrarevolution.

Men mest af alt er The Square en inspiration for revolutionære og viser, at en anden verden er mulig.

Udkom i 2013
Originaltitel: Al Midan
Instrueret af Jehane Noujaim
Blev i år nomineret til en Oscar for bedste dokumentarfilm.
Filmen kan ses på Netflix

Egypten-updates

Mena Solidarity Network

Dannet i marts 2011 i England i kølvandet på de arabiske revolutioner. Her er en løbende opdatering af faglige og politiske aktiviteter i Egypten. Netværket organiserer informations og solidaritets kampagner med arbejdere i hele Mellemøsten.
http://menasolidaritynetwork.com

Labour Start

Labour Start rapporterer faglige aktiviteter, kampe og kampagner i hele verden, herunder også Egypten.
http://labourstart.org

Egypt Solidarity Initiative

Amnesty International udgav i januar rapporten "Roadmap to repression in Egypt". Det er baggrunden for et nystartet internationalt initiativ mod undertrykkelse af politiske fanger i Egypten.
http://egyptsolidarityinitiative.org

Revolutionære Socialister

i Egypten har en international webside, som har opdateringer flere gange ugentligt på især engelsk
http://global.revsoc.me

Velfærdsstaten var ikke et socialistisk projekt

Velfærdsstaten er både en serviceordning for kapitalen og et resultat af arbejderbevægelsens kamp.

Af Lars Henrik Carlskov

Den moderne velfærdsstats forbillede var den tyske kansler Bismarcks sociallovgivning i 1880'erne. Nemlig en række forsikringsordninger mod alderdom, arbejdsløshed, sygdom og ulykker. Samtidig, under "socialistloven" 1878-1890, blev det tyske socialdemokrati gjort delvist illegalt.

Bismarcks socialpolitik var et forsøg på hindre socialismens spredning, fx gennem en arbejderopstand som Pariserkommunen 1871 i Frankrig, og undgå udvandring af arbejdskraft til USA.

Også i Danmark var borgerskabet skrækslagent pga. Pariserkommunen og stiftelsen af Socialdemokratiet. Derfor nedsattes i 1875 en "arbejderkommission", dog uden de store resultater.

Samme motiv sås ved socialreformen 1891-1892. Her ændredes fattigloven ved at indføre statsstøtte til begravelser og besøg hos læge og jordemoder. Desuden indførtes alderdomsunderstøttelse til de "værdigt trængende", der nu ikke ville miste stemmeret, hvis de ikke tidligere havde fået fattighjælp. Endelig vedtoges en sygekasselov, der gjorde det muligt at få støtte under sygdom.

Forsikring mod uroligheder

Den anden store socialreform kom i 1933 efter "Kanslergadeforliget". Kommunisterne var lige kommet i folketinget for første gang, og arbejdsgiverne krævede 20 pct. lønnedgang og varslede lockout.

Statsminister Stauning forudså "en mere urolig konflikt, end vi nogensinde tidligere har set". Om socialreformen forklarede socialminister Steincke, at "gennem skatterne til sociallovgivningen betaler de besiddende altså en risikopræmie for om muligt at sikre en fortsat rolig samfundsudvikling".

Der var primært tale om videreførelse og forenkling af eksisterende love. Dog ville modtagelsen af socialhjælp (med undtagelse af drankere, hjemløse og "arbejdssky") nu ikke længere betyde indskrænkning af borgerrettigheder.

Bagsiden var tvangsforlængelse af overenskomsterne og strejkeforbud, hvilket sammen med en valutadevaluering betød en lønnedgang tæt på de 20 pct., arbejdsgiverne havde krævet.

En tredje helt central reform kom i 1956, nemlig folkepensionen. Den udlagdes af den socialdemokratiske regering som kompensation for indgrebet i massestrejkerne under overenskomstkonflikten samme år.

Kontrol og reproduktion af arbejdskraft

Dette lille udsnit af myriaden af velfærdsreformer, viser, at frygt for klassekamp og revolution var led i flere af de største reformer.

Set fra kapitalens synspunkt sikrer et relativt udbygget socialvæsen, sundhedsvæsen, uddannelsessystem og netværk af daginstitutioner også reproduktion af en arbejdsstyrke med et fornødent niveau af sundhed og kvalifikationer.

Staten, der repræsenterer kapitalistklassen som helhed, kan gennemtrumfe de reformer, de enkelte kapitalister ikke vil indføre for deres egne arbejdere af frygt for at miste en fordel over for konkurrenterne.

Mange velfærdsydelser indeholder også vigtige elementer af social kontrol. Fx skal arbejdsløse "stå til rådighed for arbejdsmarkedet", og børn skal via disciplin, eksamener og tests gøres klar til livet som lønarbejdere.

Omvendt har arbejderbevægelsens kamp utvivlsomt betydet højere velfærd end ønsket af kapitalen.

Mange velfærdsfunktioner vil blive videreført og forbedret under socialismen. Men ikke den nuværende kapitalistiske (velfærds)stat, hvor velfærden indebærer ekstrem social kontrol og bureaukrati – og i sidste ende er underlagt profit.

"Velfærds-kapitalismen" var en historisk undtagelse

En tilbagevenden til velfærdsstatens storhedstid er hverken mulig eller ønskelig.

Af Lars Henrik Carlskov

Modsat en populær myte, kom kapitalismen ikke ud af 1930'ernes verdenskrise via øget regulering.

Ved 2. verdenskrigs udbrud var arbejdsløsheden således stadig tårnhøj. F.eks. 18 pct. i Danmark i 1939. Den økonomiske højkonjunktur begyndte reelt først flere år efter 2. verdenskrig – og ikke pga. regulering, men via krigen og det, Marx kaldte "ødelæggelsen af kapital som følge af kriser".

Krisen og krigen betød således en destruktion af kapital i fysisk og værdimæssig forstand uden historisk fortilfælde.

Derfor faldt priserne på finansielle aktiver og real-aktiver såsom bygninger, maskiner osv. voldsomt. Dette gjorde det billigere for de kapitalister, der ikke bukkede under for krisen, at investere.

Resultatet var en kraftig stigning i kapitalismens drivkraft, nemlig profitten. Det skabte det langvarige opsving i den kapitalistiske verdensøkonomi i årene fra 1950'erne til ca. 1973. Et boom større end nogensinde før og efter, som derfor ofte af økonomiske historikere kaldes "kapitalismens guldalder".

Bagsiden af velfærdsmedaljen

Paradoksalt nok udskød den kolde krigs våbenkapløb en ny krise. Våben kan ikke bruges som produktionsmidler eller subsistensmidler i produktionen af andre varer, og skaber derfor ikke ny værdi.

Militæroprustning betyder derfor lavere økonomisk vækst end ellers. Men ved at dæmpe kapitalakkumulationens tempo, dæmpes også den tendens, der normalt følger akkumulationen. Nemlig investering i nye produktionsmidler frem for at hyre flere arbejdere, hvilket medfører profitratens fald – og krisen.

Bagsiden af 1950'ernes og 1960'ernes økonomiske fremgang var derfor imperialistiske koloni- og stedfortræder-krige i den tredje verden og atombombens trussel.

På samme måde modsvaredes store reallønstigninger, rekordlav arbejdsløshed og markant kortere arbejdstid også af et voldsomt øget arbejdstempo og skattetryk.

Tidsstudier, akkord og andre produktivitetsfremmende lønsystemer blev indført. Sammen med ny teknologi betød det, at produktiviteten skød i vejret – men arbejderlønningerne steg langt fra i samme takt.

Velfærdsillusionen brister

"Den permanente våbenøkonomi", dvs. periodens forhøjede militærbudgetter, kunne imidlertid kun forsinke, ikke forhindre profitratens fald eller krisen, der for alvor brød ud i 1973. Heller ikke her havde keynesianismen nogen løsning.

I stedet førte den til stagflation (stagnation, inflation og høj arbejdsløshed). Det gjaldt også i Danmark, hvor Socialdemokratiet gentog forsøget (første gang var den såkaldte "helhedsløsning" fra 1963) på at begrænse arbejdernes lønninger via indkomstpolitik. Bl.a. med hele tre overenskomstindgreb i 1970'erne. I 1982 gav Anker Jørgensen op og overlod uden valg regeringsmagten til de borgerlige, der beholdt den i 11 år.

Angrebene på velfærdsydelser og løn- og arbejdsforhold begyndte således allerede i den såkaldte "keynesianske" periode.

Keynesianismens fallit medførte kapitalismens nuværende nyliberale fase, der langt fra har genoprettet profitraten til sit tidligere niveau og samtidig har udløst den nuværende globale krise.

Efterkrigstidens velfærdsstat havde sine klare begrænsninger, og byggede bl.a. på verdenskrise, verdenskrig og koldkrig. Nutidens økologiske katastrofe sætter tilmed nye barrierer for kapitalismens ekspansion.

En tilbagevenden til "velfærdskapitalismen" forudsætter en massiv kapital-destruktion. Derfor er den kun mulig efter en meget lang og dyb krise eller endnu en verdenskrig. Og derfor ikke ønskelig.

Det betyder ikke, at vi ikke skal slås for at forsvare og udvide velfærden. Men ægte og bæredygtig velfærd kræver et systemskifte.

"...og så blev den gode og selvtilfredse stemning vist ødelagt på KL's topmøde i Aalborg."

Cecilie Roed Schultz, byrådsmedlem for Enhedslisten Fredericia, var til Kommunernes Landsforenings topmøde den 20. marts. På mødet havde økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager lovet byrådspolitikerne lønforhøjelser.

Cecilie opdaterede på sin facebook side:

Har lige været på talerstolen og sagt følgende (er nu ret upopulær blandt mange af mine kolleger – men modtager ros fra ø'er):

"I sidder og smiler lige nu. Det kan godt være, I holder op med det om lidt ...

Jeg synes, det er pinligt at sidde og høre på, at det, der optager en stor del af landets kommunalpolitikere, er at få mere i vederlag.

Især på dette tidspunkt, hvor vi er ved at implementere blandt andet en kontanthjælpsreform, som skaber massiv fattigdom for almindelige mennesker.

Når man medregner de mange vederlag for diverse bestyrelsesposter, de mange fribilletter til kulturelle tilbud, studieturene og alle de andre frynsegoder, der følger med kommunalpolitiker-jobbet, tror jeg ikke vi skal klage alt for højt.

Hvad er det for en tankegang, der kan retfærdiggøre at sende folk ud i nyttejobs til 36 kr. i timen og lade flere og flere børn vokse op i fattigdom – af økonomisk nødvendighed forstås – SAMTIDIG med, at man ønsker at forgylde en gruppe mennesker, som befinder sig ved et af samfundets største tag-selv-borde?

Læg mærke til de mange tomme stole. Mon der også er lige så mange tomme stole til festen i aften?

Hvem er det, der i virkeligheden udnytter systemet?

Når man prøver at retfærdiggøre at skære ned på nærmest alle ydelser, men taler for at sætte ydelsen op for sig selv, så sidder man her ikke for borgernes skyld.

Og så undrer I jer over, at folk lider af politikerlede?!"

Det sagde Margrethe Vestager på KLs topmøde:

"Jeg synes, vi er endog særdeles nøjsomme med vederlæggelsen af vore lokalpolitikere, især i betragtning af at kommunalreformen gjorde, at kommunerne fik flere og langt mere komplekse opgaver."

Foto: Mette Kramer Kristensen

Enhedslisten i byrådet:

Socialistisk Arbejderavis har talt med Bodil Garde fra EL Albertslund og Jeanne Toxværd fra EL Gentofte om hvordan det er at være nybagte byrådsmedlemmer, og hvordan de ser arbejdet i kommunalbestyrelsen og de udfordringer, det giver.

Charlie Lywood

I Albertslund har Enhedslisten tre byrådsmedlemmer (2 nyvalgte), og i de konservatives højborg, Gentofte, er Jeanne Toxværd alene om at forsvare EL.

Hvad er jeres tanker om at være nybagte byrådsmedlemmer?

Bodil: Hvis man har en god baggrundsgruppe og sin socialistiske maveformemmelse er sagerne ikke så svære at finde ud af. Niveauet er anderledes end jeg forventede. Det er godt for demokratiet. Jeg havde en forventning om, at det var mere indviklet. For det mest er sagerne enkle, en meget lille ting hver gang. Jeg er fortrøstningsfuld, og vi skal nok hurtige komme til at være i offensiven og være socialistiske.

Jeanne: Vores virkelighed er en anden end i Albertslund. Det har været nødvendigt at profilere en markant socialistisk dagsorden. Over 50 % i byrådet er konservative. Men jeg vil give dig ret i, at sagerne er mindre komplicerede, end vi troede, de ville være.

Hvor ser I dilemmaerne i dette arbejde som revolutionær socialist?

Jeanne: Jeg ved ikke, om jeg ser nogle dilemmaer. Vi får mange borgerhenvendelser, hvor folk har følt sig klemt i systemet, så vi kan gå ind og påvirke folks hverdag til det bedre. Det er svært at være anderledes i Gentofte, fordi der er så massiv en konservativ aura over det hele.

Vi skal skabe en bevægelse

Man vil ikke erkende sociale problemer, som man vil i andre kommuner, så det er svært at trænge igennem. Vi oplever et behov i EL i Gentofte om at opbygge et fællesskab, en bevægelse for folk som føler sig klemt i systemet, for eksempelvis folk som har været kastebold mellem sygedagpenge og kontanthjælp eller langtidsledige, som har mistet dagpengene.

Folk, som ingen midler har, som finder det svært at være Gentofteborger, med alt den rigdom der er omkring dem. Vores EL afdeling har opdaget, at der er basis for en bevægelse ud fra vores position i byrådet. Vi kan vise folk i Gentofte, at der er nogle, som rejser anstændighedens banner.

Bodil: Byrådet er en god plads at være repræsenteret for et revolutionært parti. Fordi der er så mange sager, som kommer til at påvirke folks hverdag. Men det er vigtigt at sige, at det ikke er gennem byrådet, at man laver revolution.

Vende blikket udad

Vi har talt om, hvordan vi løfter sagerne ud af det kommunale system og ud på gaden. Vi er den tredje fattigste kommune i landet. Vi har en ungdomsarbejdsløshed, som ligger i top tre. Så der er et behov for at kunne lave en bevægelse. Men der er selvfølgelige en fare for, at EL's lokalgruppe blot bliver en baggrundsgruppe til os i byrådet og dermed ikke vender blikket udad.

Grunden til jeg rapper er Palæstina

Marwan kom til Sandholm fra Pælastina som en lille knægt. Han er opvokset i Århus i boligblokkene, det han selv kalder 'samfundets losseplads'.

Af Anders Bæk Simonsen

Han er i dag en voksen mand med stærke meninger på hjerte. Det var der flere folk, der opdagede, da han i 2007 udgav albummet P.E.R.K.E.R. bl.a. med sangen "Sten i hans hånd", der handler om en lille drengs kamp mod den israelske besættelsesmagt.

I starten af marts udgav han sit tredje album, Marwan, og Socialistisk Arbejderavis mødte ham til en snak om hans syn på rap, ghettoen, politik og livet generelt.

Forinden havde han i et interview i Politiken været ude og kritisere Yahya Hassan og andre yngre indvandrere for, at de i deres iver efter medietid, tog et selvopgør med familie og religion, uden at stille de kritiske spørgsmål omkring magthavernes ansvar for ghettoen, arbejdsløsheden og uddannelsessystemets svigt af de unge.

Marwan fortæller, han selv har oplevet systemets svigt:

"Indtil den dag i dag, har jeg kun gået i skole i Danmark i tre år. Jeg har ikke engang niende klasse.

Jeg ved, at jeg selv og mine forældre havde et ansvar, men jeg var bare et barn i en ny skole i et nyt land. Jeg kunne ikke tale sproget, og jeg havde brug for at nogen tog mig i hånden og sagde "hør her Marwan nu skal vi i gang med det her".

Den slags er slet ikke i fokus – modsat indvandreres gøren og laden, som ifølge rapperen konstant problematiseres:

"Nu skal man så snakke om problemet, ikke for at løse det, men for at snakke om, hvordan muslimer er. Så de fremstiller det på en bestemt måde. Og det bliver jeg faktisk ked af."

Hvad skulle man så snakke om?

Men ifølge Marwan er der en mening med galskaben:

"Hvis der ikke var indvandrere her, hvad skulle man så snakke om? Vi skal have skræmmekampagne hver dag." Han fortæller videre: "Det er, som om de ønsker, der bliver sprunget noget her – det føler jeg nogle gange."

Tempoet i politik og nyhederne er så skruet op, at problemerne reelt set aldrig bliver løst, og det gælder også for problemerne i ghettoen.

"Politikere kører problemer op. De viser os det hver eneste dag i nyhederne og snakker og snakker. Så kommer der et problem og næste dag et nyt, og så er det gamle glemt, inden det er løst. Det er svært at følge med og trække vejret. Lad os lige falde ned. Og igen: Vi har ikke brug for politikere, det er dem, der har brug for os. De kan ikke løse en eneste ting. Vi er samfundet.

Og Politiet??!!! Politiet, de er der heller ikke for os. De er der for politikerne. Det ved vi, når det kommer til stykket. Og det er det, jeg snakker om. Vi har råbt og skreget om problemerne herude i lang tid, hvorfor er det så først nu, det kommer frem?"

Jeg spørger, hvordan de, der bor i samfundets losseplads, kan rejse sig, og hvordan de unge utilpassede kan kræve retten til samfundet. Svaret kommer prompte:

"Viden… Jo mere viden jo mere… 'åh, er det sådan, det hænger sammen'. Kan energi være gratis? Hvorfor skal vi så betale for det? Viden er det, vi har brug. Men det får vi ikke, og det er derfor, vi heller ikke ved vores rettigheder. Vi skal alle sammen have det godt. Vi skal alle sammen spise mad, der ikke er fyldt med gift. Det har vi alle sammen lov til, men det glemmer vi."

Vi skal betale

Den manglende viden betyder ifølge Marwan, at vi bliver snydt af vore magthavere:

"Vi skal betale. Det er det eneste. Gebyrer, renter, og vi skal stå i gæld! Vi skal ikke komme op, vi skal ikke lige trække vejret og tænke på os selv. Forstår du? Vi skal alle sammen have brug for dem. Og det er dem, der vil bestemme vores vej, og det er det, jeg er træt af. Vi har ikke brug for dem."

Et centralt tema for Marwan på hans tredje album er balance og "ro på" i disse stressede tider. Men kampen mod uretfærdighed er ikke glemt:

"Den eneste grund til jeg rapper, til at starte med, og som jeg husker mig selv på altid, det er, at jeg er palæstinenser, og jeg står for en sag. Du står for en sag, og du skal altid snakke om den."

Vi skal ikke være et pænt parti!

Hvordan tror I man konkret kan forbinde arbejdet i byrådet med aktivitet udenfor?

Bodil: Jeg tror det er vigtigt, at man bliver ved man at snakke om socialisme. Og her er den lokale EL afdeling ekstremt vigtig, hvis den opgave skal løftes.

De debatter vi har i afdelingen skal afspejle de ting, vi bliver præsenteret for i byrådet, så der er en tæt forbindelse. Dernæst er det vigtigt, at vi kommer ud og møder mennesker på gaden.

Jeanne: Vi opfatter os selv i Gentofte som revolutionære socialister, og vil gerne undgå, at vi bliver drejet væk via for meget koncentration på byrådsarbejde. Man skal ikke overloade medlemmer med byrådspolitik.

Kollektiv

Bodil: Vi har åbne baggrundsmøder, hvor alle i afdelingen kan komme og give deres besyv med, samtidig med, at vi på afdelingsmøderne har diskuteret mange forskellige emner og ikke kun byrådsstof. Ellers kan afdelingen drukne.

Hvad tror I det kommer til at betyde, at EL har fået så mange byrådsmedlemmer på landsplan?

Jeanne: Det er meget vigtigt for os i Gentofte, at se sådan på det at det ikke er én person, som er valgt ind, men hele afdelingen. Vi er et kollektiv, og min person repræsenterer kollektivet.

Det er vigtigt, at holde fast i det og at baggrundsgruppen også bliver involveret i det landspolitiske. Der kan der godt gå hen og blive nogle modsætninger. Det oplevede vi også på konferencen i Horsens, hvor alle de nyvalgte EL byrødder var samlet.

Bodil og jeg foreslår, at også medlemmer af baggrundsgrupperne kunne være medlem af EL's kommunalpolitiske udvalg, som jeg har fået sæde i. Men det blev nedstemt.

Bodil: På landsplan er der generelt enighed om, at byrådsarbejde skal kobles med bevægelserne, men vi er lidt uenige om, hvordan det skal foregå. EL's generelle tilgang har meget at sige i forhold til det kommunalpolitiske.

Vi kommer til at ligne et vælgerparti

EL lægger meget vægt på det parlamentariske og er bange for at tage initiativ til demonstrationer og bevægelser. Vi kommer mere og mere til at ligne et traditionelt vælgerparti som alle de andre. For at modvirke den tendens er det endnu vigtigere at koble byrådsarbejde til det, der sker uden for rådhuset. Vi skal kendes som dem, der ikke stemmer for nedskæringer, ikke laver studehandler og ikke sælger ud.

Jeanne: Ved den massive stigning i antal af byrødder, fx i København, kan det komme til at påvirke, hvordan man organiserer sig i EL. Der er en fare for, at der bliver for langt mellem de folkevalgte og de menige medlemmer af EL. Vi skal fastholde en flad struktur i EL.

Betyder mere parlamentarisk repræsentation en højredrejning i en situation, hvor der er meget lidt klassekamp og bevægelser udenfor?

Jeanne: Det tror jeg ikke nødvendigvis hænger sammen. Problemet er, hvis selve EL i diskussionerne, fx i forhold til principprogram-debatten, begynder at tvivle på grundlæggende socialistiske principper og holdninger. Så er vi ilde stedt.

Et principprogram skal indeholde vores grundlæggende værdier – der har vi før hentet megen inspiration og kunnet modvirke tendensen til, at vi skal bøje os. Det er der sat spørgsmålstegn ved nu.

Systemoverskridende krav

Bodil: Jeg er enig. Vores evne til at stille systemoverskridende krav hænger tæt sammen med de debatter, vi har om vores principper, og hvordan vi omsætter dem til socialisme i hverdagen. Det betyder, at vi tør tage diskussioner, der hvor vi arbejder eller studerer.

At vi tør gå ind i bevægelserne og fremføre, at det er systemet, som skaber disse problemer. Vi havde for eksempel under lærerkonflikten i Albertslund en masse aktiviteter og tog sagen op i byrådet, hvor vi foreslog, at Albertslund ikke lockoutede lærerne.

Der kom 20 lærere med T-shirts og banner til byrådet, og vores byrådsmedlem Helge Bo havde også støtte t-shirt på. Det havde Socialdemokraterne så ondt i røven af. Det var en god kobling. Det ville også have været systemoverskridende, hvis Albertslund ikke havde lockoutet lærerne. Vi vil ikke behandle vores lærere sådan.

Hvis folk fremover strejker mod kommunen, så vil vi også dér støtte strejkerne. Man skal også have en offensiv tankegang. Det, vi har gang i, er systemoverskridende, og hvis det betyder, at der er konsekvenser, så er vi villige til at tag dem.

Der var en sag om et gymnasium, som stod over for at skulle lukkes, og der ville flertallet i byrådet ikke inddrage de ansatte og eleverne i problemstillingen, da man frygtede lærere og elever flygtede hvis de fik det at vide at deres gymnasium skulle lukkes?

Vi havde en principiel holdning til spørgsmålet og lod os ikke forføre af risikoargumentet. Det vil vi gerne kendes for. Vi skal ikke være et pænt parti!

Det nye principprogram i Enhedslisten

Enhedslisten afholdt delegeret-konference den 9. marts i Nørrebrohallen for at stemme mellem de forskellige forslag til nyt principprogram.

Af Jørgen Lund og Jesper Juul Mikkelsen

Oven på Oscar-priskonkurrencen ugen før var der ikke meget af hverken spænding eller glamour. Vinderen blev som forventet Hovedbestyrelsens programforslag.

Men det blev bestemt ikke til prisen for bedste instruktion, men tværtimod en sejr fulgt af vrede over processen, manglende tid og modtagelse af papirer alt for sent, rodet diskussion, manglende inddragelse af kræfter og bevægelser udefra i debatten og simpelthen manglende diskussion blandt medlemmerne på grundlag af klart optrukne linjer.

Denne manglende klarhed skyldes bl.a. den strudsepolitik, der er i flere af forslagene. Altså at de undlader at sige noget præcist – og især noget klart og utvetydigt – om vigtige principper for, hvordan man vil tackle problemer med overgangen fra kapitalisme til socialisme.

Dette gælder både for hovedbestyrelsens forslag og det andet principprogramforslag, som blev sendt videre, kaldet “Det Enkle”.

Flertallet i HB – overtagelse af staten som vejen til socialisme?

Et af de spørgsmål som fyldte på talerstolen, og som også historisk har været diskuteret i den socialistiske bevægelse, er forholdet til staten.

Her har den klare skillelinje mellem revolutionære og reformister været: Skal staten ses som en neutral størrelse, som kan overtages og bruges til at fremme det socialistiske mål? Eller skal staten ses som en klasse-stat, som et redskab til at fastholde det klassesamfund, som vi socialister søger at afskaffe?

Flertallet i Enhedslistens hovedbestyrelse er i processen med at lave nyt program blevet mere klare på det spørgsmål: Her formuleres de to forståelser som to veje til socialisme: Er det i de politiske bevægelser og klassekampen, eller er det gennem staten, at kimene til socialismen ligger gemt?

Hovedbestyrelsens flertal har valgt at betegne opbygningen af en offentlig sektor og ikke-profit-orienterede økonomiske foretagender som kimen til socialisme.

Blanke sider

Alle andre overgangsproblemer, som behovet for en international revolution, modstanden mod revolution osv., er blanke sider i hovedbestyrelsens udkast.

Der er desværre heller ingen svar på, hvordan man forestiller sig, at man gnidningsfrit kan få demokratiske reformer – både på det politiske og det økonomiske område – inden for den nuværende stat – så vi en dag opnår socialisme?

Som alle socialistiske tankeretninger, der har villet bruge den borgerlige stat som instrument til at opnå socialisme, er hovedbestyrelsens forslag en socialistisk utopi, der aldrig vil kunne gennemføres.

Det enkle program – intet alternativ

Det andet programforslag, som er gået videre til vedtagelse på landsmødet, er det forslag, som kalder sig “Det Enkle”.

Af Jørgen Lund

“Det Forenklede” vil være en mere ærlig varebetegnelse. Moses kom ned fra bjerget for at føre folket med 10 bud på 2 stentavler. Vejen til en anden verden klares her med 11 teser på 2 A4-sider.

Forslagsstillerne skriver, at de med vilje har undladt “den præcise formulering af statens rolle og den revolutionære forandring/omvæltning. Vi mener ikke, at dette spørgsmål er afgørende i dag, og slet ikke en skillelinje for, hvem Enhedslisten skal omfatte.”

Er revolutionen uaktuel?

Det er altså ikke blot, fordi de ikke ser revolutionens aktualitet – en klassisk undskyldning fra mange, som er ved forlade revolutionære principper – men fordi de vil tilpasse Enhedslistens principper til de medlemmer, man ønsker at tiltrække.

Men statens rolle er afgørende. Forslagsstillerne siger, de vil udfordre staten på det centrale velfærdsområde og udfordre den nyliberalisme, som de statsbærende centrum-venstre partier ser som deres opgave at udføre.

Forslagsstillerne siger samtidig, at spørgsmålet om revolutionær omvæltning/forandring ikke er aktuel i dag. Det siger de i en tid hvor vi er omgivet af forsøg på omvæltninger af forskellige typer i mange dele af verden!

Fagbureaukratiet

Nogle principper for holdningen til fagbureaukratiet springer “Det enkle” også let hen over.

Netop i kampen mod nyliberalismen er dette en vigtig faktor, bl.a. fordi fagbureaukratiet er bundet til den socialdemokratiske tro på, at en velfungerende kapitalisme er forudsætningen for velfærd og reformer.

Forfatterne til det forenklede forslag har ellers deres erfaringer fra faglige organisationer, men på dette spørgsmål er der også tavshed.

Man kunne få den tanke, at bagmændene til det enkle ønsker at gøre som i eventyret, hvor man klipper en hæl og skærer en tå, og så kommer man måske, som en moderne Askepot, til bal på slottet?

Begge forslag til principprogram undlader bevidst vigtige principielle spørgsmål, men det skaber ikke klarhed. At undlade spørgsmål og gemme svar bag ryggen er ikke klarhed. I stedet skaber man det mudrede vand, som kan dække for gennemsigtighed og medlemskontrol.

Principprogram -debatten og Enhedslistens venstrefløj

I Enhedslistens gamle principprogram fra 2003 var forståelsen af staten en anden end i dag. Her var det tydeligt, at vi skal bryde med staten for at opnå socialisme.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Her lå vejen til socialisme i opbygning til en dobbeltmagts-situation, hvor “folkemagtsorganer” skulle være alternativet til den stat, som blev beskrevet som den herskende klasses stat. En stat som var magthavernes redskab til at fastholde magten.

Forståelsen af, at socialisme kun er muligt via et brud, via opbygningen af et nyt magtcenter – den forståelse bliver ikke fastholdt af nogen af de to nye forslag til principprogram i Enhedslisten.

Revolutionære principper

Principprogram-diskussionen har vist, at der er flere grupper af revolutionære, der ønsker at fastholde Enhedslistens revolutionære principper.

Det er en venstrefløj, der er langt fra at få flertal, men som har samlet sig omkring nogle forskellige forslag til principprogram. Men ingen af disse forslag kom videre til landsmødet som hovedforslag.

Ingen af de nuværende programmer kan “reddes” med ændringsforslag. Processen i omformningen af Enhedslisten er sat på skinner.

Det at juble over, at man får stukket en lille gren i højrefløjens hjul ved at vinde et ændringsforslag hist og pist, er ikke godt nok. Det vil nemlig betyde, at venstrefløjen tilpasser sine principper efter højrefløjens linje.

Fælles retning

Venstrefløjen skal samles om sit eget principprogram-forslag, som fastholder nogle revolutionære principper. Det er ikke godt nok, at venstrefløjen har 3-4 hovedforslag og en masse ændringsforslag. Vi bør kunne finde hinanden i nogle formuleringer, der kan samle den revolutionære del af Enhedslisten.

Når Enhedslistens principper smuldrer, er det nødvendigt, at vi som venstrefløj kan udstikke en anden fælles retning. Det kræver mere selvstændig tænkning og diskussion på venstrefløjen i Enhedslisten.

Samtidig med at vi skal samles om revolutionære principper, er det afgørende, at venstrefløjen også samles om et kampperspektiv.

Det er nemlig ikke blot en kamp om perspektiver og ord, der er i gang i Enhedslisten, men en kamp om kulturen på hele venstrefløjen. Det er en kamp, som alle socialister bør tage seriøst, da meget tyder på, at det er herudfra, at fremtidens kamporganisation vil vokse.

HVILKEN SLAGS PARTI HAR VI BRUG FOR?

Den seneste udvikling i Enhedslisten har, på en lidt indirekte måde, rejst spørgsmålet om, hvordan revolutionære socialister skal organisere sig.

Af Jørn Andersen

Indtil for nylig har revolutionære i EL med en vis ret kunnet tro på, at de i EL var ved at opbygge et revolutionært parti. Trods alle problemerne, så havde EL dog et program, som grundlæggende set er revolutionært.

Efter årsmødet i maj vil det med 99,8 pct. sandsynlighed ikke længere være tilfældet. I "skrivegruppens" forslag er begrebet "revolution" frataget ethvert indhold. I "Det Enkle" er revolution overhovedet ikke nævnt: Selve formålet med forslaget er, at EL ikke skal være revolutionært, men blot "anti-nyliberalistisk".

Så selv om der er andre gode grunde til fortsat at være medlem af EL, så bevæger det store flertal i EL sig hastigt væk fra at snakke om revolution. Spørgsmålet "Hvad mener vi egentlig med revolutionær opbygning?" er mere påtrængende end nogensinde.

Et revolutionært parti kommer ikke af sig selv

Mange revolutionære har en opfattelse af, at et revolutionært parti skabes mere eller mindre "af sig selv" i selve revolutions-processen.

"En periode med massestrejker og store demonstrationer vil 'spontant' gøre flere til socialister," lyder argumentet. Blandt de belæste ofte med henvisning til Rosa Luxemburg.

Det er både rigtigt og forkert. Det er rigtigt, at vi ikke skal forvente at kunne skabe revolutionære *masse-partier*, medmindre ti- eller hundredtusinder eller flere er aktivt involveret i modstand mod magthaverne.

Men gennem de sidste 100 år har vi haft 15-20 revolutionære eller næsten-revolutionære situationer, hvor arbejderklassen har været i nærheden af at kunne tage magten fra kapitalen.

I alle disse situationer har der især været to vigtige grunde til, at revolutionerne led nederlag: Enten fordi de revolutionære organisationer var for små.

Eller fordi de revolutionære ikke havde organisationer, der var trænede i at vurdere klassekampens op- og nedture og handle kollektivt derefter. (Og i nogle tilfælde begge dele.)

Det grundlæggende spørgsmål

Problemet er, at selv når hundredtusinder strejker, besætter deres arbejdspladser osv. – og i praksis har tvunget magthaverne på retræte – så er det langt fra sådan, at flertallet af de aktive mener, at løsningen er revolution, altså at tage *hele magten* fra de hidtidige magthavere.

Ofte ønsker flertallet bare indrømmelser, "et bedre kompromis" end hidtil. Og hvis magthaverne seriøst frygter en revolution, så vil de ofte være villige til at give indrømmelser for at bevare magten. Når der så er kommet ro på gemytterne, kan den herskende klasse hårdt og brutalt slå den revolutionære bevægelse ned.

Læren af disse, oftest blodige, nederlag er uomgængelig: Medmindre der blandt de hundredtusinder af aktive er en organiseret strømning, der er i stand til at "vinde argumentet for revolution" blandt flertallet, så vil "kompromis-argumentet" vinde. Og kompromis i en revolutionær situation betyder nederlag.

"Vinde argumentet for revolution"

Det siger sig selv, at nogle få hundrede revolutionære ikke kan vinde argumenter blandt hundredtusinder. Hvis ikke revolutionære er til stede på langt de fleste arbejdspladser, på skoler, i boligområder osv. – ja, så er der altid reformister, der uimodsagt kan fremføre argumenterne for kompromis.

Men det er kun den ene side af sagen. Argumentet for revolution er ikke kun en "ideologisk debat". I praksis handler det oftest langt mere om at få folk til at tro på deres egen kollektive styrke – i stedet for at tro på, at stærke ledere kan løse tingene for dem.

Troen på egen styrke kan kun opbygges ved at folk erfarer det i praksis.

Derfor skal revolutionære ikke kun være til stede for at tage de ideologiske diskussioner, men også for at "lede i praksis".

Det betyder fx at udfordre fagbureaukrater og andre, når de vil holde kampen inden for systemets rammer – eller når de taler for symbolske aktioner i situationer, hvor kun en samlet kamp kan vinde. Eller omvendt (og langt sjældnere) udfordre dem, der taler for uoverlagte aktioner, hvis dét er problemet.

Et revolutionært parti er altså nødt til at opbygge en "forankring" i arbejderklassens konkrete kampe i god tid inden en revolution. Ellers kan man ikke vinde "argumentet for revolution" – hverken idelogisk eller i konkret handling.

Forbered det næste opsving

"Jeg tror, at revolutionen vil komme i ét ryk, og jeg tror, at den kan komme inden 20 år. Vi kan se, hvad der sker i Sydeuropa lige nu," lød det fra Enhedslistens Per Clausen i juli 2012.

Alligevel virker det nok lidt abstrakt for de fleste, at revolutionære allerede i dag skal bygge op til revolution. Så lad os gøre det lidt mere nærværende:

Hvordan er den revolutionære venstrefløj gearet til næste gang, vi ser 100.000 på gaden (som vi så 3 gange i 2006-7) eller 7-900.000 i strejke (som vi så i 1985)? Noget i den retning vil ret sandsynligt ske igen inden for de næste par år.

Realiteten er, at det er vi meget dårligt rustet til.

Vi har ikke en organisation, eller bare et løsere netværk, af blot nogle få hundrede revolutionære, der er i stand til at udfordre fagtoppens kontrol over bevægelsen. Eller en organisation, der diskuterer, hvad modsvaret skal være – og handler sammen.

Vi har ikke en fælles organisation, der kan opsamle erfaringerne fra kampen. Og vi har ikke en organisation, der kan tiltrække dem, der bliver radikaliseret af kampen, og som kan danne basis for en større organisation til de næste kampe.

Vi har i bedste fald 2-3 smågrupper på størrelse med Internationale Socialister – og som derfor kun kan spille en helt marginal rolle, når ti- eller hundredtusinder går i aktion.

Revolutionær opbygning tager tid

Udfordringen er – inden det næste større opsving i klassekampen – at samle en bare nogenlunde sammenhængende organisation af nogle få hundrede revolutionære med en bare nogenlunde fælles forståelse af klassekampens udfordringer og en rimeligt fælles vilje til at diskutere og handle sammen.

Hvis det lykkes, kan en sådan organisation vokse relativt hurtigt i et klassekamps-opsving – måske fordobles eller 3-dobles.

Hvis vi tager udgangspunkt i Per Clausens spådom om revolution inden for 20 år, så får vi formentlig 2-3-4 af den slags klassekamps-opsving, inden en egentlig revolutionær periode starter.

Hvis vi har kimene til en revolutionær organisation af en bare nogenlunde størrelse inden det næste opsving, har vi muligheden for at stå væsentligt stærkere bagefter. Hvis ikke? Ja, så fortsætter venstrefløjens miserable tilstand.

Hvis vi misser mere end ét opsving, så ser det bekymrende ud for revolutionen.

Derfor håber jeg, at langt flere revolutionære – i og uden for Enhedslisten – vil begynde at diskutere, hvilket parti vi har brug for.

Forén kampene

Revolutionær opbygning handler selvfølgelig om meget mere end kampen på arbejdspladserne: Kampen mod racisme, mod klimakatastrofen, for kvinders rettigheder, mod angrebet på demokrati osv.

Revolutionær opbygning handler om at forene alle disse kampe til en fælles kamp for et revolutionært brud med det system, der skaber alle ulykkerne.

Men som Rosa Luxemburg skrev blot 14 dage før sin død:

"Socialismen må skabes af masserne, af hver enkelt proletar. Der hvor de er smedet til kapitalens lænke, der må denne lænke rives over. Kun dette er socialisme. Kun sådan kan socialismen skabes."

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

22. marts i Grækenland

KEERFA (fronten mod den racistiske og fascistiske trussel) indkaldte til demonstration som samlede mere end 15.000 i Athen, 3.000 i Salonika og 1.500 på Kreta.
Migrantarbejdernes fagforeninger og organisationer, fagforeninger fra den offentlige og private sektor, strejkende arbejdere, studerende og LGBT organisationer stod sammen mod racisme og fascisme – sammen med anarkister, socialister fra SYRIZA, ANTARSYA og SEK.
En græsk aktivist udtaler: "nu ved vi, at vi har kræfterne til at stoppe Gyldent Daggry. Vi vil vinde denne kamp – vi vil ikke tillade historien at gentage sig."

22. marts i Odense

I Odense var SF Ungdom, Socialistisk UngdomsFront og Internationale Socialisters Ungdom gået sammen om at sætte fokus på racisme i hverdagen.
Der var brygget varm kaffe og kakao, og trykt flyers med anti-racistiske argumenter. Dette fik en del til at stoppe op og få en snak om racisme og fascisme anno 2014, og hvordan vi kan bekæmpe det.

Besøg på Asger Jorn-udstilling

IS/U København arrangerer et fælles besøg på "Restless Rebel"-udstillingen af Asger Jorn.
Billeterne koster 110 kr. (under 27 år: 85 kr., under 18: gratis).
Tid og sted: Statens museum for kunst, Sølvgade 48-50. Søndag den 6. april kl. 13.00.
Kontakt IS/U, hvis du vil med - tlf. 3535 7603 eller mail isu@socialister.dk

... og i London

Stand up to Racism & Fascism
7.000 gik på gaden den 22. marts i London i en bred demonstration imod racisme og fascisme.
Demonstrationen var indkaldt af Unite Against Fascism.
TUC (det engelske LO) og alle de store fagforeninger støttede op om demonstrationen.
Ud over fagforeninger støttede fodboldgrupper, migrant-organisationer, studenterorganisationer, andre antiracistiske grupper og politiske partier også op om demonstrationen.

International Socialism 141

Dette kvartals International Socialism stiller bl.a. spørgsmålet Can the Tories Abolish the Welfare State?
Artiklen gennemgår bl.a., hvorfor magthaverne har brug for velfærdsstaten, hvordan de bruger den til at kontrollere arbejderklassen, og hvilke problemer nedskæringspolitikken giver dem. Selv om nogle af eksemplerne er britiske, er det et vigtigt input også i den danske debat.
Artiklen Transgender Oppression and Resistance giver dig en god start på at forstå transkønnedes ofte oversete kamp – og er et bidrag til den bredere diskussion om undertrykkelse og klasse.
Derudover er der bl.a. artikler om natur og dialektik, om internet og sociale medier på arbejdspladsen samt endnu et indlæg i debatten om venstrereformisme – og meget mere.
224 sider – 60,- kr. – www.modstand.org

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

Bornholm
Mødes onsdage kl. 19.00, Biblioteket, Rønne
Møderne i april var endnu ikke fastlagt ved redaktionens slutning.
Kontakt Jesper, 50543481, for info om møder og aktiviteter

Odense
Mødes torsdage kl. 19.00, Ungdomshuset, Nørregade 60
Kontakt Jens, 24268023, for info om aktiviteter
3. april: "Sådan fungerer marxismen": Udbytning og arbejde
10. april: Fagbevægelsen i Danmark + Overenskomst 2014
17. april: Rusland vs. USA: Imperialistisk magtkamp
24. april: "Sådan fungerer marxismen": Kriser og klasser

København
Mødes torsdage kl. 19.00, Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34
Kontakt Jesper, 61683616, for info om aktiviteter
3. april: Arbejdere har intet hjemland – IS/U og EU valget
10. april: Socialisters svar på konspirationsteorier
24. april: Hvad betyder trotskisme i dag?

Midtjylland
Mødes kl. 19.00, Silkeborg Medborgerhus, Bindslevs Plads 5
Kontakt Kasper, 60190217, for info om aktiviteter
Onsdag 2. april: Enhedslisten – nyt principprogram eller helt nye principper?
Mandag 14. april: Venezuela – Studenteroprør eller højrefløjens værk?

Århus
Mødes tirsdage kl. 19.30, Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3-5 (mødelokale 2.2)
Kontakt Hans Jørgen, 29847734, for info om aktiviteter
1. april: Er østarbejderne en trussel mod vores velfærd?
15. april: Hvad mener socialister om EU og patentdomstol?
29. april: Emne endnu ikke fastlagt

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

#KämpaShowan

Solidariteten eksploderede efter at nazister begik mordforsøg på 4 antiracister i Malmø.

Af Christine Bergen, foto: Mette Kramer Kristensen

Det tog form af store demonstrationer i mange byer i Sverige og utallige solidaritetshilsner fra antiracister, faglige, fodboldgrupper osv. verden over.

På vej hjem fra et 8. marts arrangement blev fire antiracister, to mænd og to kvinder, angrebet med knive af seks nazister.

Fire af nazisterne er medlemmer af Svenskernes Parti, søsterparti til det nazistiske Danskernes Parti (som ellers prøver at fremstille sig selv som ikke-voldelige "nationaldemokrater"). Én af nazisterne havde været i Ungarn og øvet sig i at "patruljere gaden" umiddelbart før angrebet.

Da antiracisterne blev bragt til hospitalet var tilstanden for de tre alvorlig. Showan, den fjerde antiracist, var blevet stukket og havde alvorlige skader efter slag i hovedet. Hans tilstand var livstruende og han lå en uge i koma inden lægerne vækkede ham.

Store demonstrationer

Overfaldet skete lørdag nat, men allerede søndag eftermiddag var der demonstrationer i 10 svenske byer med samlet set 5.000 deltagere. Heraf demonstrerede mere end 2.000 i Malmö.

Ugen efter var der igen demonstrationer i mange svenske byer. I Malmø demonstrerede 10.000 under parolen "antifascisme er selvforsvar".

Anti Nazi League i 1970'erne

Nazisterne kan stoppes

Anti Nazi League byggede op mod nazisterne, da de voksede i England i slut-70'erne. Deres organisering gav resultater og viste, at nazisterne kan stoppes.

Af Christine Bergen

Anti Nazi Leagues erfaringer kan bruges i dag til at opbygge antifascistiske netværk i Danmark.

Falske svar på virkelige problemer

Krisen i 70'erne ramte England hårdt. Arbejdsløshed, lønnedgang og nedskæringer skabte vrede. I 60'erne havde der kørt en hård racistisk debat – pisket op af visse konservative politikere – som havde skabt et racistisk klima.

I sådan et klima kan nazistiske partier vokse – ret hurtigt.

Det nazistiske National Front (NF) var i stand til at udnytte situationen. De kunne organisere vreden og voksede hurtigt, både i styrke på gaden og i stemmetal. I 1977 fik de 119.063 stemmer til valget til Londons byråd og blev det tredje-største parti.

Nazismens to ansigter

Nazismen har to ansigter – det er en nødvendig del af ethvert nazistisk partis strategi:

Den "respektable"/parlamentariske facade er nødvendig for at kunne tiltrække folk, som er vrede på systemet. Bagefter kan de så blive overbevist om egentlig fascistisk politik.

Men lige under det pæne jakkesæt gemmer gadekæmper-uniformen sig. Nazisterne vil bygge en bevægelse, som med vold banker deres politiske modstandere ud. I hvert område, hvor nazisterne får fodfæste, bruger de systematisk vold, trusler og chikane.

Goebbels sagde det ret klart: "Den som kontrollerer gaderne, vinder også masserne, og den, som kontrollerer masserne, vinder derigennem staten."

Nazisternes dobbeltstrategi betyder, at de skal konfronteres på to niveauer: For det første skal de ikke have lov til at opbygge en "pæn facade" – de skal udstilles som de nazister de er. Og deres argumenter som bygger på racisme og system-"kritik" skal modgås.

Det kræver socialistiske, antiracistiske svar. For det andet skal nazisterne konfronteres på gaden, så de ikke får fodfæste dér.

ANL konfronterede nazisterne på begge niveauer.

Kampen i Lewisham

Nazisterne i National Front begyndte at arrangere marcher. De besluttede sig for at lave en march igennem Lewisham – et område af London med mange immigranter.

Der var arrangeret to moddemonstrationer. Én, som ikke ville konfrontere nazisterne og derfor foregik langt fra, hvor nazisterne skulle marchere.

En anden – arrangeret af Socialist Workers Party, og støttet af gamle anti-fascister, andre socialister og lokale unge – som ville jage nazisterne væk.

To gange lykkedes det den massive mod-demonstration at bryde igennem politikæderne, som beskyttede nazisternes demonstration. NFs medlemmer måtte tage flugten.

Fra drage til orm

Nazisternes vold, marcher og den stil, de anlægger, har det formål at få dem til at fremstå stærke i egne og andres øjne. Hitler sagde at: "Massedemonstrationer må brænde den overbevisning ind i den lille mands sjæl, at selv om han blot er en lille orm, så er han dog en del af en stor drage."

At konfrontere nazisterne, hver gang de demonstrerer, holder offentlige møder osv. er vigtigt, fordi det demoraliserer nazisterne.

Men især fordi antifascistiske protester foran møder eller demonstrationer er med til at afskrække de "blødere" elementer fra at deltage, eller få nazisterne til at fremstå ynkelige over for deres periferi.

Dermed bliver kernen af nazister isoleret og rekruttering af nye folk kan svækkes.

Anti Nazi League

Efter Lewisham blev Anti Nazi League (ANL) opstartet for at stoppe National Front. Det var en enhedsfront mellem revolutionære socialister, socialdemokrater, fagforeningsaktive, etniske minoriteter osv.

ANL arrangerede demonstrationer, blokader, løbeseddelsuddelinger (mere end 9 millioner løbesedler blev uddelt på 3 år), koncerter, fjernelse af nazistisk graffiti osv.

Der blev bygget op i de lokalområder, hvor nazisterne satsede på at vokse. Det indebar bl.a. at ringe på dørklokker og snakke med folk om, hvad for et parti National Front var. Og at smide nazisterne væk fra de områder, hvor de forsøgte at sælge deres aviser.

Rigtige svar på problemerne

Nazisterne kan vokse, fordi de kommer med svar på virkelige problemer. Godt nok er deres svar falske (fx at boligmangel skyldes indvandrere). Men så længe der ikke er et stærkt alternativ, kan de falske svar vinde opbakning.

Når nazisterne prøvede at føre sig frem på nogle sager – fx boligmangel – gik ANL også i offensiven på det spørgsmål. De organiserede demonstrationer uden for tomme lejligheder, som var for dyre til at blive lejet ud.

ANL placerede ansvaret for boligmanglen hos de magthavere, som reelt har skabt problemet, og udstillede, hvorfor nazisternes svar var falske.

Rock mod racisme

Da ANL blev oprettet, allierede de sig med det samme med Rock Against Racism, der arrangerede ret velbesøgte anti-racistiske koncerter mange steder i England.

Dette gav den anti-fascistiske kamp et stærkt kulturelt udtryk, og hjalp med at udbrede den anti-fascistiske politik til et langt større lag.

Nazisterne kan stoppes

Anti Nazi League organiserede en omfattende kampagne mod nazisterne i mange lokalområder. Det knækkede National Front, som i starten af 80'erne var isoleret og splittet.

Den ledende nazist Martin Webster sagde "den blotte tilstedeværelse af ANL havde gjort det umuligt at få National Front-medlemmer på gaden, havde forhindret rekruttering og skåret ned i stemmetallet."

NFs nederlag betød en hård nedgangsperiode for nazismen i England. Men det var ikke slutningen på nazisternes organisering: British National Party og English Defence League har senere formået at vokse og organisere.

Forholdene under kapitalismen skaber gang på gang grobund for fascisme. Derfor er det nødvendigt, at vi bygger styrken til at stoppe nazisterne, hver gang de forsøger at vokse.

Men skal nazismen smadres endeligt, så kræver det en socialistisk revolution.

JA til mangfoldighed – NEJ til racisme

Fotos: Mette Kramer Kristensen

Den 22. marts arrangerede Racismefri By demonstration i København, på den internationale aktionsdag imod racisme og fascisme. Demonstrationen blev den største Racismefri By hidtil har afholdt.

Aktionsdagen var indkaldt fra KEERFA (organisationen mod den racistiske og fascistiske trussel) i Grækenland. Der var demonstrationer i over 30 byer rundt om i Europa.

Succesfuld dag

Demonstrationen samlede over tusind deltagere – og var meget mere mangfoldig end de tidligere demonstrationer: familier med barnevogne og børn, ældre, muslimer, fagforeningsfaner og folk, som vi ikke normalt plejer at se til antiracistiske demonstrationer. Racismefri By har udvidet sit netværk.

Med kampråb og musik gik demonstrationen fra Enghaveparken til Mozarts Plads i Sydhavnen. På vejen mødte vi folk, som sluttede sig spontant til demonstrationen – og mange vinkede fra vinduerne.

Syndebukkepolitik

Den internationale aktionsdag er indkaldt, fordi vi ser racismen og nazistiske partier vokser under krisen i hele Europa.

I Danmark har vi haft giftige debatter om romaer, der kommer til Danmark for at nasse. Om halalkød som en trussel mod dansk kultur. Og om 'østarbejdere', der "sætter velfærden under pres".

Det er magthavernes forsøg på syndebukkepolitik: At rette vreden over krise og nedskæringer mod minoriteter.

Vi tog gaden tilbage

I et sådant politisk klima kan små nazistiske grupper begynde at vokse. Og hvis ikke vi stopper dem i tide, kan de blive farlige.

I Sydhavnen stod det nazistiske Danmarks Nationale Front den 11. marts bag endnu et politisk overfald på Mozarts Plads.

Den 22. marts tog vi gaderne – og Mozarts Plads – tilbage.

Racismefri By aktiviteter

Racismefri By har en aktiv lokalafdeling i Sydhavnen. Hvis du har lyst til at blive aktiv så kom til et af vores næste arrangementer.
Møde onsdag den 9. april kl. 19.00 i Karensminde Kulturhus
Filmaften: This is England onsdag den 23. april kl. 19.00 i Karensminde Kulturhus
Hvis du ikke bor i København, så overvej at starte en lokalafdeling i dit område. Vores erfaringer er, at en afdeling kan startes af meget få personer omkring enkelte og overskuelige aktiviteter.
Tag kontakt til os på racismefribynu@gmail.com.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

PP
POST DANMARK B